

Prve praske med Avstrijci in Rumunci.

Dunaj naznanja, da so se avstro-ogrski čete umeknile od rumunske meje v pripravljene postojanke.

Z drugih bojišč malo novic.

Falkenhayn, Puhallu in drugi odstavljani. Hindenburg edini up nemški.

Rim, 28. avg. — Italija je napovedala vojno Nemčiji, ker je Nemčija poslala čet na suhem in mokrem na pomoč Avstriji ter jo tako usposobila, da je zbrala največjo bojno moč proti Italiji, pravi uradno naznanilo, izdano tukaj danes. Slično naznanilo je bilo poslano nemškemu uradu zunanjih stvari posredovanjem švicarske vlade. Izvzeti osvoboditelji Gorice, ni noben dogodek več mesecev, tako razburil italijanske javnosti, kakor novica o napovedi vojne z Nemčijo. Posebne izdaje časopisov so v nedeljo raznesle novico po mestu. Kmalu so se zbrale ogromne množice ljudi na Piazza Colonna, odkoder so odkorakale v izprevidu po glavnih cestah, vzklikajoč "Doli z Nemčijo!" in "Živeli zavezniki!"

Avstrijci napadajo.

Nadape z malimi oddelki so podjemali Avstrijci včeraj na raznih točkah ob fronti. Ti napadi so bili odbiti povsod, naznanja vojni urad, ki poročata med drugim: "Na Goriškem in na Kraški planoti je bilo vztrajno topniško streljanje na perjeno proti predkrajem mesta, soškim mostovom in valonskim linijam. Naše topništvo je odgovarjalo krepko in motilo sovražnika v njegovem utrjevanju."

Uradno iz Dunaja.

Berlin (brezlično v Sayville), 29. avg. — Avstro-ogrski vojni glavni stan je objavil danes sledeče dnevno poročilo: "Blizu Cariola je prišlo do nadaljnje hudega boja. Sovražen napad se je izjalovil pod našim topniškim ognjem. Zvečer se je posrečilo sovrážnemu oddelku, prodrati v našo postojanko na vrhu gore, ali davi smo ga zopet prepadli. "Na obmoški fronti in pri hribu Sv. Gabriela, kakor tudi v odseku pri Noravi je laško topništvo silno streljalo."

Rumunija v vojni.

Dunaj, 28. avg. (Čez London.) — Kakor je bilo danes uradno naznanjeno, je prišlo v vzhodnih in jugovzhodnih gorskih soteskah ogrske meje do prvih spopadov med rumunskimi in avstro-nemškimi četami. Rumunski napadi so bili označeni kot "izdajski". Rumunskih ujetnikov so dovedli. Nasprotno predstraže so se spopadle v Črveni veži, 15 milj južno od Sibinja, in v klančih južno od Braševa.

Na sramoten način.

London, 28. avg. — V Berlinu objavljeno in po Reuterjevem poročevalcu v Amsterdamu doposlano uradno poročilo pravi: "Ko je Rumunija, kakor že naznano, sramotno prelomila z Avstro-

te, da so se umeknile v postojanke pripravljene po načrtu.

Boji med Rumunci in Bolgari.

Bukurešt, 30. avg. — Bojevanje se je začelo med Rumunci in Bolgari, ko je Rumunija poslala v Sofijo ultimatum, zahtevajoč, da Bolgari zapuste Srbijo. Rumunija je začela obstreljevati bolgarsko mesto Ruščuk ob Donavi.

Makedonska fronta.

Berlin, 28. avg. (Čez London.) — Bolgari nadaljujejo na makedonski fronti svoje prodiranje, kakor naznanja sledeče uradno poročilo: "Na fronti ob Moglenici so Bolgari zasedli višine južno od Zbornice. Srbski protinapadi na Cigansko slemo so se izjalovili."

Zmagoviti Bolgari.

Berlin, 28. avg. — Francoske čete opuščajo svoje postojanke v severozahodni Makedoniji in se umikajo pred Bolgari, tako poroča brzojavka iz Sofije.

Bolgarske čete, ki so dospеле do Egejskega morja, so poglne Britance nazaj v njihovo opirališče ob Orfanskem zalivu.

Bolgari neprestano napredujejo v Makedoniji, vkljub junaskemu odporu srbskemu.

Poročnik Konjović.

Berlin, 29. avg. (Brezlično v Sayville.) — Pomorski odsek državnega vojnega ministrstva na Dunaju je naznanil danes:

"Lajtnant Konjović je napadel dne 26. avg. z dvema drugima naših vodnih zrakoplovov skupino sovražnih stražnih ladij v Jonskem morju. Vkljub najsilnejšemu obstreljevanju so se vrnili vsi letavci nepoškodovani."

Ruska fronta.

Berlin, 28. avg. — Ruske čete so napadle včeraj v Volhiniji prednjo postojanko pred Lutskom. Današnje naznanilo vojnega urada pravi, da so bile odbite. Naznanilo se glasi:

"Fronta feldmarsala von Hindenburga Severovzhodno od Svinjskoi, v prednji postojanki pred Lutskom, so avstro-ogrski čete odbile napade ruskih oddelkov."

"Fronta nadvojvode Karla Franca: Severno od Dnjestra so močni ruski oddelki prodirali k napadu med večerom. Začasen uspeh za sovražnika blizu Delejuja je bil popolnoma izbrisan s protinapadom ponoči. Dalje severno, med Tustobabami in Zavalovom, je naše streljanje zabranilo sovražnim četam razvoj k napadu na postojanke pred tistimi, od katerih so poskušale prodirati.

"V Karpatih so bile ruske čete, ki so prodirale proti hrbtu severozahodno od Kukula in na Staroobčinsko višino, odbite."

Rusi odbili Nemce.

Petrograd, 28. avg. — Napadi po nemških četah na dveh točkah na severnem delu ruske fronte blizu Koldyčevskega jezera in južno od železnice Karanoviči-Lunince so bili odbiti, je naznanil vojni urad danes. V Galiciji severno od Marjampola so Rusi osvojili gozdno postojanko v svojem prodiranju proti železniškemu mestu Halic.

Rusi v Karpatih.

Dunaj, 29. avg. — Odbite ruskih napadov v Karpatih in dalje severno od

Marjampola z velikimi izgubami za sovražnika poroča včerajšnje avstrijsko uradno naznanilo, ki se glasi:

"V Karpatih severozahodno od Kukulskega pogorja smo odbili ruski napad in prizadehli sovražniku težkih izgub."

"Severno od Marjampola se je rusko prodiranje snoči končalo v popolnem porazu."

Petrograd, 30. avg. — Rusi so osvojili Pankersko pogorje v Karpatih ob ogrski meji in vas Rafalov ob reki Bystrica-Nadvorna.

Zapadna fronta.

Pariz, 28. avg. — Današnji nemški napad na francoske postojanke pri vasi Fleury se je izjalovil, po nočji izdani uradnem naznanilu. Topniški boj se je vršil na fronti ob reki Somme.

Berlin, 28. avg. — Britanske in francoske čete so ponovno napadle nemške postojanke snoči v okrožju reke Somme, na zapadni fronti, pravi današnje uradno naznanilo nemškega velikega glavnega stana. Napadi so se izjalovili.

Francoski uspeh pri Verdunu.

Pariz, 29. avg. — Na verdunski fronti so snoči francoske čete napredovale blizu Thiaumontske utrdb, je naznanil vojni urad danes. Nemški napadi v sosesčini vasi Fleury in trdnjave Vaux so bili odbiti.

Hindenburg namesto Falkenhayna.

Berlin, čez Kodanj v London, 30. avg. 3:34 zj. — Cesar je odpustil generala Ericha von Falkenhayna in imenoval feldmarsala von Hindenburga za načelnika generalnega štaba.

General Puhallu odstavljen.

Curth, Švica, 30. avg. (Čez London.) — Feldmarsal von Hindenburg je odstavil avstrijskega generalmajorja Puhallu od poveljstva vojnega zbora, ki bi bil odsek okrog Kovela v Volhiniji in dal poveljstvo tamkaj generalu Friedrichu von Bernhartu.

Italija se maščuje.

Rim, 27. avg. — Staro palačo beneške republike (Palazzo di Venezia), s katero se je že dolgo časa bavila ljudska agitacija, je zaplenila vlada danes. Od papeža Klementa VIII. darovana republiki, je ostala do njenega padca v njeni posesti in postala potem last avstrijskega cesarja. Nekaj časa je bila sedež dunajskega diplomatskega zastopstva pri Vatikanu.

Palača je bila zaplenjena, kakor je rečeno v vladnem razglasu, kot "poročilo za grde prestopke mednarodnega prava in brez vojaškega povišanja izvršeno razdejavanje spomenikov in poslopij v Benetkah".

Kitajci kot vojni delavci.

Pariz, 28. avg. — Tisoč kitajskih delavcev je dospelo v Lyons danes. Ti tvorijo prvo število Kitajcev, ki se imajo dovesti na Francosko za delo v tovarnah za strelivo.

Smrt v viharju na morju.

New Orleans, La., 30. avg. — Dvajset izmed 26 moških posadke na krovu ameriškega parnika "Admiral Clark", ki je odplul iz Port Arthurja, Tex., v Buenos Aires dne 11. avg., je storilo smrt na morju, ko se je parnik razbil v tropičnem viharju. Šest preživelcev je dospelo semkaj danes na švedski barki "Tana".

Križarka "Memphis" nasedla.

Washington, D. C., 30. avg. — V sled hudega viharja ob brežini otoka San Domingo je križarka "Memphis" obsedela na peščini. En mornar je bil pri tem usmrčen, 2 častnika in 5 mornarjev je bilo težko ranjenih in 60 do 70 drugih je odneslo lahke ranitbe.

Za boljše plače.

New York, 28. avg. — Zaposleni United States Steel-korporacije in velikih klanč po Združenih Državah se organizirajo in so skoro pripravljeni, da predložijo svoje zahteve za boljše plače in delovne pogoje. To je naznanil danes Frank Morrison, tajnik za American Federation of Labor.

V Nemški Vzhodni Afriki

so dobili okamenine velikanskih živali iz dobe krede, takozvane dinovirje. Rebro jednega teh velikanov meri 2,5 metra, gornji del roke 2,1 m itd., vse drugo sorazmerno.

Stavka po železnicah videti neizogibna.

Štrajkovna odredba se prekliche samo v slučaju, da se dovoli 8-urni delovni čas.

Pričeti se ima dne 4. sept.

17,000 vojakov poklicanih od meje domov. V štrajkovno službo?

Washington, D. C., 29. avg. — Predsednik je danes s svojo poslanico kongresu o železničnem sporu in s priporočilom gotovih zakonitih odredb spravil krizo na stopnjo, na kateri so prihodnji razvoji odvisni od sledečih točkah:

Ali je mogoče storiti po njem predlagane zakonite korake?

Ali morejo taki koraki, če se utegnejo storiti, odvrniti stavko, katere pričetek je že določen za dan 4. septembra?

Na nobeno teh vprašanj ni mogoče nočji odgovoriti.

Različna mnenja.

Zastopniki železniških uslužbencev so naznanili svojo namero, izpodbijati nekatere dele Wilsonovega programa, ali obenem niso sami na jasnem, da li bi predlagano zakonodajstvo preprečilo stavko.

Zastopniki železniških uprav, ki v glavni stvari priporočajo program predsednikov, mislijo, da bi njegova izvedba sploh otežila začetek stavke.

Nadaljuje prizadeve.

Čeprav so bila pogajanja med železniškimi upravami in uslužbenci po zavrnitvi zadnjih predlogov železniških predsednikov za postavljenje razsodišča pretrgana, vendar g. Wilson med tem časom nadaljuje svoje prizadeve, da bi kakorkoli stranki zedinili. V dosegu te srtne se trdi nočji uprav nadčloveško.

Za vse slučaje.

New York, 29. avg. — V obratnih oddelkih železnic je bilo namignjeno, da so bile izvršene primerne priprave v celi deželi za slučaj železniške stavke. Dovolj vlakov bo vozilo za prevoz mleka in lahko pokvarljivih živil, in sicer po nameščenju zagostnih mostov iz drugih oddelkov.

Predsednikov načrt.

Predsednik je predložil kongresu danes končno veljaven načrt, kako je zakonodajnim potom odvrniti pretečo stavko. Načrt obsega predloge, katere mu je predložil senator Newlands po svojem posvetovanju s člani meddržavne trgovinske komisije.

Ena teh predlog je sestavljena po kanadskem vzorcu: priporoča preiskavo preprirov med železnicami in njih uslužbenci po odboru v vrhu, preprečiti stavke in izpore (lockouts).

Druga priporočila 8-urni delovni čas s pristavkom, da se da železnicam dovolj časa, spraviti svoj obrat s to novotarijo v soglasje.

Predsednik se je posvetoval z Newlandsom tudi o sredstvih in potih, kako preprečiti stavko, če bi se tako začela, predno poseže vmes odvrtačno zakonodajstvo.

Uslužbenci odločni.

Washington, D. C., 30. avg. — "Nobena šila zemeljska, samo privolitev v našo zahtevo more preprečiti generalni štrajk," je izjavil danes W. G. Lee, predsednik zveze uslužbencev na vlakih.

A. B. Garretson, govornik zveze, je slično izjavil.

Predsednik Wilson je bil naprosil železničarske unije, naj stavko odlože.

Ali poseže vmes kongres?

Washington, D. C., 30. avg. — Če se izjalovijo vsi drugi pomočki za silo, utegne kongres poseči vmes pred soboto zvečer in prepovedati železničarskim unijam izvedbo preteče železniške stavke prihodnji ponedeljek zjutraj.

Ta predlagani korak za skrajno silo so razpravljali nočji upravni videli. Predsedniku Wilsonu so svetovali njegovi kongresni svetovavci, naj se resolucija v doseg omenjene prepovedi predloži zbornici in senatu pozno v soboto zvečer, če ne bo med tem stavka preložena.

Štirje predsedniki železničarskih unij bodo odločili pred koncem tega tedna, ali se prične največja stavka v zgodovini dežele.

Železnice združene za borbo.

Chicago, Ill., 31. avg. — Železnice Združenih Držav bodo držale skupaj v

svoji borbi proti stavki vseh unijskih uslužbencev na vlakih, ki je določena za prihodnji ponedeljek in ki jo more preprečiti sedaj samo čudež.

To je bil najvažnejši razvoj včeraj v zapletenem položaju, ki preti zaustavitvi ves železniški promet v deželi, tako da bi šledila izguba na milijone dolarjev zasebnemu in javnemu businessu.

17,000 vojakov pozvanih nazaj.

Washington, 30. avg. — Vojni departament je nočji izdal ukaz, da se nemudoma povrne v svoje države 15.000 narodnih stražarjev, ki so zdaj ob mehiški meji. General Funston je dobil naročilo, da pošlje nazaj tri polke iz New Yorka, dva iz New Jerseyja, dva iz Illinois, dva iz Missourija in po enega iz Californije, Oregona, Washingtona in Louisiane.

Dvatisoč mož obrežnega topništva se ima takoj vrniti v svoje redne postaje od mehiške meje.

Ničesar niso naznanili o namenu ukazov, ali prejone so v zvezi s pretečo železniško stavko.

Gl. zborovanje D. S. D.

Drugo glavno zborovanje Družbe sv. Družine se bo vršilo v Jolietu, Ill., prihodnji teden in se prične v torek, dne 5. septembra zjutraj v dvorani slovenske šole sv. Jožefa. Želimo kar največ uspeha!

Gl. zborovanje J. S. K. J.

Deseto glavno zborovanje Jugoslovanske Katoliške Jednote se bo vršilo v Evelethu, Minn., in se začne prihodnji ponedeljek, dne 4. sept., zjutraj ob poldeveti uri. Zborovališče: Armory Hall. Želimo mnogo uspeha!

Konvencija Dr. sv. Barbare.

Peta redna konvencija Slovenskega katoliškega podp. društva sv. Barbare se prične prihodnji ponedeljek, dne 4. sept., v Forest City, Pa. Zborovališče: City Hall. Želimo mnogo uspeha!

Carranza ropa cerkve.

Mexico City, 30. avg. — Zarubitev vse lastnine katoliških cerkva v Mehiki je zaukazal danes predsednik Carranza. Duhovniki smejo rabiti svoje cerkve za nedoločen čas v čisto verske svrhe. Dejanska vlada si je pridržala pravico, po preteku enega leta vse cerkve zapreti.

BREZ SKRBI

pošljite denar skozi naše posredovanje v staro domovino, ker kljub vojnim zaprekam, se naše pošiljke izplačajo vedno točno.

Kljub temu, da ne dobite pisma od svojcev iz stare domovine, ker je bilo morda isto na onem parniku, ki je prišel v roke Angležem ali Francozom, se ni treba bati, da denar ni na varnem.

Bodite brez skrbi! Dokler vidite naš oglas v listu, ni nobene nevarnosti. Če bi bila kakšna nevarnost, bi mi to v listu objavili.

Mi garantiramo vsako pošiljatev, da bo sigurno sprejeta, ali pa vrnemo denar, kadar se nam dokaže, ali če se sami prepričamo, da denar ni bil izplačan, radi enega ali drugega vzroka.

Po Wireless (brezličnem brzojavu) pošljemo denar v staro domovino, in to naravnost v Avstrijo.

Ako ni pomote ali posebnosti, je denar prejet v 3. do 5. dneh. Včasih se pa tudi za del časa zakasni.

Vsak brzojav, akotudi ima manj kot 6 besed, stane \$4.50, če pa je več kot 6 besed, se računa po 65c od vsake besede in številke posebej.

Mi imamo v tem oziru najboljšo zvezo in najstrožji sistem, ker naš namen je zadovoljiti vsakogar, ki se poslužuje našega posredovanja.

Danes pošljemo v staro domovino:

5 K za ...	90	250 K za ...	\$ 34.00
25 " ...	3.75	500 " ...	67.50
50 " ...	7.50	750 " ...	101.00
100 " ...	13.50	1000 " ...	135.00

Denar nam pošljite po bančnem "Draftu", ki ga dobite v vsaki banki skoro popolnoma zastonj, poštne ali ekspres Money Order-om, ali pa v priporočenem pismu kar gotov papirnat denar.

AMERIKANSKI SLOVENEK

bančni oddelek,

1006 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Photo by American Press Association.

AVSTRALCI IGRAJO VELIKO ULOGO NA FRANCOŠKEM BOJNEM TORIŠČU.

Poročila pripovedujejo, da so avstralske čete v veliko pomoč ententnim zaveznikom v ljutih bojih na Francoškem. Tu je uradna fotografija, kakoča nekaj avstralskih vojakov med počitkom za kritji na severnem Francoškem po bitki.

IZ SLOVENSKEGA NASELJA.

Joliet, Ill., 30. avg. — Včeraj dopoldne se je vršil tukaj na slovenskem pokopališču sv. Jožefa pogreb bivšega indijanskega misijonarja in nazadnje župnika nemške fars sv. Antona v Albany, Minn., č. g. zlatomašnika Ignacija Tomazina, ki ga je smrt ugrabila v Chicagu v soboto zarana na žalosten in tako skrivnostni način, da ne bo nikdar popolnoma pojasnjen. Truplo pokojnikovo sta pripeljala v Joliet v soboto zvečer naša pogrebna gg. Anton Nemanich in John Tezak. V nedeljo popoldne je bilo položeno na par v slovenski cerkvi. Dobro ljudstvo je prihajalo od vseh strani, da poskropi mrlica in odmoli očenaš za mir njegovi duši; in da pogleda morda prikratk in zadnjikrat v obraz častitljivega starčku, ki je doživel toliko let in toliko trpljenja. Še mrtvi obraz, ki ga je krasila snežnobela brada, je kazal vso njegovo lepoto nekdanjo. Včeraj dopoldne se je vršil pogreb.

Ob 10. uri dopoldne je začelo zviniti in vabiti v našo cerkev vse tiste dobre ljudi, ki so hoteli izkazati pokojniku zadnjo čast. Zvonilo je do polenajstih, ko se je pričela slovesna sv. maša zadušnica, pri kateri so služili sledeči pred. gospodje: Rev. Doctor John Seliskar, podpredsednik duhovskega semenišča in profesor modroslovja v St. Paulu, Minn., celebrant; Rev. Joseph Trobec iz Little Falls, Minn., diakon; Rev. John Trobec iz Brockway, Minn., subdiakon; oba zadnja sta nekada škofa James Trobec; ceremonijar je bil Rev. A. M. Kraschowitz iz So. Chicago, Ill.; slovenski govornik je imel Rev. F. X. Bajec iz St. Paula, Minn.; angleški govornik, Rev. John Seliskar, D. D.; libera, Rev. John Plevnik. Po maši so zapeli "Blagor mu, ki se spočije". Rev. Dr. Seliskar, Rev. Bajec, Rev. Joseph Trobec, Rev. Marko Pakiz iz West Allisa, Wis., in Rev. Anton Sojar iz Chicaga ter g. George Malovrh, organist. V sanktuariju so bili še pričujoči: Rev. F. Ažbe iz Waukegan, Ill.; Rev. F. Podgoršek iz Whitinga, Ind.; Rev. D. D. Joliet, Ill.; č. oo. Adolph in Theodore, Joliet, Ill.; Rev. J. Plaznik, naš g. kaplan. Na pokopališču so zapeli Miserere. Molitve na grobu je opravil Rev. Ažbe. Zgoraj omenjeni zbor je še zapel Benedictus in "Nad zvezdami". In potem so se poslovili od novega groba, v katerem bodo mirno počivali pozemski ostanke častitljivega starčka, ki je dolgo let misijonaril med Indijanci v Minnesoti in bil sotrudenik slavemu misijonarju Pirou, a čigar duh je odplaval iz solzne doline prevar in zmot v nebeske višave pred pravičnega Sodnika, ki ga bo sodil po njegovih dobrih delih, katerih je bilo brez števila. Blagor njegovi duši! Njegovemu imenu pa časten spomin vekomaj. R. I. P.

K smrti pokojnika še omenjamo, da ni bilo nobenega očitnega iste, ki bi mogel za gotovo izpričati, kako je Rev. Father Tomazin umrl. Mogoče in zelo verjetno je, da je po nesreči padel skozi okno dotičnega hotela, ko je isto odprl v soboto zjutraj in se mu je morebiti zvrtilo v glavi, da je omahnil skozi okno in padel. Tudi iz pisemca, katero je prejel od njega Am. Sl. še zadnji petek in ki je rečeno v njem: "ne pošiljajte več mojega Am. Sl., dokler vam ne naznam drugače", sklepamo, da častitljivi starček nikakor ni mislil na svojevoljno smrt.

— Smrtna kosa. G. Anton Strajnar, 57 let star, oženjen, 1301 N. Hickory street, je umrl v svojem domovanju včeraj (torek) zjutraj po dolgi, mučni bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajoč; zadnje tri mesece ni mogel več iz hiše. Pokojnik je bil rojen leta 1859 v St. Jerneju na Dolenjskem. Dne 18. avgusta je minilo 24 let, odkar je prišel v Ameriko, in v Jolietu je živel nad enindvajset let. Tu se je bavil s trgovino in sicer z uspehom; hišo, v kateri je umrl, je lastoval že nad dvajset let. Bil je član Katoliških Borštarnjev. Za njim žalujejo njegova žena, ga. Frančiška Strajnar, rojena Novak pri Toplicah na Dolenjskem, kjer ima dva brata; potem g. Frank Strajnar, brat, 1815 N. Clement st., s svojo soprogo in sedmimi otroci; in dve omoženi sestrini v starem kraju, če še živita. Pokojnik je rad postregel s pristno vinsko kapljico in so rojaki radi zabajali k njemu, ker je bil pošten in zgovoren mož in prijazen šaljivec. Pogreb bo v petek, dne 1. sept., dopoldne z godbo. Sorodnikom naše iskreno sožalje, a pokojniku večni mir in pokoj!

— Labor day! Prihodnji ponedeljek, dne 4. septembra, bodo obhajali delavski praznik. Dopoldne bo po cestah notranjega mesta velika parada vseh delavskih uni, in popoldne piknik v Dellwood parku.

— Katera bo, kraljica Delavskega dne? Stiri dekleta se udeležujejo tekm, ki bodo končana v soboto zvečer, med njimi naša rojakinja gđa. Frances Culik, ki je bila nekaj tednov prva, a je do snoci zaostala za 630 glasov. Fantje, pomagajte rojakinji do zmage!

— Obstranski tlaki ob N. Chicagu streete še vedno niso v redu, kar bi morali biti po odredbi mestnega odbora, izdani že pred nekaj meseci. Zupan Barber dobiva prošnje in pozive od mnogih prebivalcev, ki imajo hiše in lote ob N. Chicago streetu, da naj pospeši izboljšavo obstranskih tlakov po predpisih izdane mestne odredbe. Včeraj se je zglasil pri županu g. John Stanton, ki je rekel, da je ureditev obstranskih tlakov nujno potrebna, dokler ne nastopi mokro vreme; če ne bodo tlaki v redu o pravem času, bodo čez zimo oškodovani zlasti vsi trgovci ob N. Chicago streetu, je rekel g. Stanton, in isto so povedali pred njim že drugi. Je res skrajni čas, da se napravi v tem oziru red.

— Nad \$300.00 čistega dobička je prinesel piknik, ki so ga priredila vsa greaternewyorkška slovenska pevka in zabavna društva zadnje nedelje za slovenske vojne reveže v stari domovini. Denar bo hranil odbor, sestojec iz uradnikov vseh greaternewyorkških slovenskih društev in ga bo poslal po koncu vojne v staro domovino. Ali ne bi mogla prirediti kaj slinčnega tudi vsa naša slavna društva v Jolietu?

— Deček utonil. Johnny Kirche (alias Križ), 6 let in 9 mesecev, je skočil v Illinois & Michigan kanal predzadnji torek popoldne z namenom, da zopet dobi ribolovno ranto, ki mu je padla v vodo. Potopil se je v hipu. Policija je našla truplo čez eno uro. Utopljenčev starši, rodom Kočevarji, živijo na 712 N. Broadway. Pogreb se je vršil v četrtek na nemškem kat. pokopališču.

— Pameten konjiček. G. John Kirche, 712 N. Broadway, je nedavno kupil svojemu edinemu sinčku Johnnyju ponjalo ali konjička od g. Tuška, ki stanuje tudi tam blizu, malo dalje severno. Ko je mali Johnny po nesreči utonil v kanalu, kakor smo gori poročali, se je g. Kirche razljutit nad konjičkom, češ da je on kriv smrti njegovega sinčka; konjiček je bil namreč z Johnnyjem, ko je ta lovil ribice in utonil. In šel je g. Kirche v mraku do kanala s konjičkom in ga je pahnul v vodo, češ: pa še ti utoni! Toda konjiček je rajši plaval navzgor po kanalu in se na priličnem mestu izkobil na breg, nakar je zdiral naravnost nazaj v Tuškov hlev. Čegav je sedaj poni?

— Pozdrav vsem prijateljicam pošilja tem potom iz Milwaukee, Wis., gđa. Theresa Nemanich, ki je tamkaj na počitnicah.

Spring Garden, Cal., 23. avg. — Dragi mi Am. Slovence! Le prihajaj redno, kakor dosedaj v Linden, Cal., zaprejem semkaj me obiskovat, ker mi je dolgočas, ako nimam slovenskih novic. Tam doli v Lindenu je bilo prevroče, je kazal topolmer v senci po 110 stopinj, zavolj tega sem se podal v hribe, kjer je bolj hladno in mrzla bistra voda. Dam ti vedeti, da je sadje o bilno obrodilo. Posebno češnje in breskve so tako obložene, da smo vsaki po šest podpor dati pod vsako drevo, da se ne bode vse polomilo. Čebe so mi tudi dosti medu prinesle; 60 funtov sem ga prodal po 10c funt. Drugih novic nimam. Da bi se vojska v Evropi končala srečno za našo domovino, molim vsaki večer in zjutraj in tudi čez dan. Bog daj kmalu mir! Tudi prosim vse Slovence in Slovenke, da v teh hudih časih molite za svoje brate in sestre v stari ljubi domovini, kjer je tekla naša zibelka, kjer so te tvoje oče in mati lepo vzredili in v pravi sveti veri podučili. Zdjaj je čas za molitve, ker drugače ne moremo pomagati. Sveti Duh naj razsvetli vse kralje in vladarje, ki se vojskujejo in pobijajo. Če jih eden več pobije, večjo čast dobi. Pa to ni prava pot za osrečevanje narodov, to ni pravo ravnanje po naukih svete vere.

Pozdravljam vse Slovence. Z Bogom! G. M. Sone Bruder.

NOČ NA DOBERDOBSKI PLANOTI.

(Iz "Slovenca", z 3. dec. 1915.)

V kraški duplini. — Može od Sv. Mihaela. — Česa konj ne vzdrži, a prenese človek.

Na doberdobski planoti šno, že tolikrat opisani planoti, na kateri v vsi tri tedne že trajajoči soški bitki ni hipa odmora v vroči borbi.

Večeri se, za fronto se oglašajo življenje. Vojne kuhinje pripravljajo jed, v kotlih šumi in žubori, po velikih mizah režejo meso. Po rdečih ilovnatih lužah stoji govedo inčaka, kdaj je bodu pobili. V šotorih se umivajo vojaki, trenski vozovi se pripravljajo na odhod. Stotine tovrstnih živali se težko obloženih razvršča v red, majhni gorski konji, mule in priličavi osli. Delavci, gradeči hiše po razbitih majhnih vasi, se razsujejo nenadoma, skriti se hočejo letati, ki kroži nad njimi. A glasno jim zakliče tovariš: "Ne bojte se, ni Lah; je naš!" Auto nas prinese daleč naprej. Kmalu smo iz etapnega prostora v ozadju fronte. Zrela zanjja nenadoma pred nami. Kot lijak v Dantejevo peklo se nam zazdi okroglo duplo, po katerem izginemo v votlino.

Nenadoma se najdemo v ogromni, rilec orjaškemu slonu. Za hip izgleda kakor bi hotel ustreliti na v tem že porumeneli mesec. Topničarji režejo veje, da z njimi pokrijejo orjaka.

Na nebu se zaznava zora, pot nas vodi po gozdu, oklesanem po granatah. Na koncu gozdne poti se nam pojavi globoko dolji Gorica. Duh žalostne tesnobe veje preko uničenega mesta. Čisto jasno se razločujejo laške postojanke na bregu Soče. Laški vojaki se gibljejo po krtih. Čudovito jasno se vidi mnogo kilometrov v oddaljeni Krmim. Hiše se svetijo v zori v mavričnih barvah. Na postaji za privezane zrakoplove čaka napolnjena kot pesa rumena krogla, kakor bi hotela popraviti zlato kroglo, ki se v jutru prikaže na nebu.

Porcijunkula v Gorici L. 1915.

Iz Gorice, 8. avg. 1915. — Ne da mi pokaži! Razodeto veselje je dvojno, pravi pregovor. Dočakali smo srečno 2. avgust. Gorici, ki ste se razkropili široko Kranjske in Štajerske in ste minola leta z nami nabirali odpustke, ste gotovo radovedni, ali smo letos obhajali porcijunkulo, in kako je bilo. Rečem vam, bilo je lepo — da se več — nad vse lepo je bilo.

Ne mence se za bojno pustošenje, ki se neusmiljeno javi zdaj tu, zdaj tam, se je naselila v gorisko kapucinsko cerkev prava pomlad: vsi oltarji v zelenju in cvetlicah, vmes pa ljudje zbrano-resni in zaupno veseli, kakor že davno ne. Ni čudo! Kdo bi si bil drznil z gotovostjo misliti, da bo obhajal ta prijetelj praznik v Gorici. Bil je torej ta dan za nas pravo iznadenje, spomina in hvaležnosti vredno. Pri popoldanskem blagoslovu, s katerim je bil otvorjen porcijunkulski praznik, se je zbrala nepričakovana množica ljudi. Nič ne misli na granate, vse je zrl v Njega, kateremu morajo biti tudi granate pokorne — vse je molilo za premoženo, ki so odšli pred nami k Očetu, noseč na sebi znamenje junaške smrti. Koncem blagoslova pa je iskreno zaorila preprosta, a v sedanjih časih najbolj priljubljena pesem: "Ti o Marija..." Vse v cerkvi je bilo — ne, vse je molilo — ker iskreno, s katero se je razlagala pesem po cerkvi, je bila podobna mogočni molitvi, ki hiti na krilih navdušene pesmi pred Marijo, ki naj se usmili revnih sirot. "Kako krasno, kako lepo je bilo!" to so bile prve naše besede, ko smo prišli iz cerkve. Manjkalo je sicer mnogo dragih prijateljev, ki so lani nabirali z nami porcijunkulsko odpustke. Oko jih je iskalo, ko smo hodili ven in noter v cerkev, pa zaman. Srce je pa povedalo, da mislijo tudi oni na nas, da molijo z nami. V zrak se je pokazal sovražni ptič. Naši topovi so se oglašili, mi pa smo ga malomarno pogledali, želeč mu najkrajšo pot do nas, ter nadaljevali svoje molitve. Drugače pa je bilo oba dni mirno. Naslednjega dne, 2. avgusta, je bila cerkev zopet polna, ne natlačeno polna, kakor druga leta, vendar pa nas je bilo toliko, da smo drug drugega nudili, od kod smo se neki vzeli. Vzneseni pridigi ob 6. in 9. uri zjutraj, lepo ubrano petje pri slovesni sv. maši ob 10. uri in enako pri popoldanskem blagoslovu nas je Goricičane tako razveselilo, da smo pozabili, da smo v ognjeni črti. Kakor odmev iz davnih, lepih dni so zapeli popoldne zvončki in zahvalna pesem je odmevala po svetističu. Res, hvala Večnemu, ki nam je dal ućakati tako lep dan v našem osamljenem mestu, hvala tudi prečastim očetom kapucinom, ki so nam s prelepo slovesnostjo napravili toliko veselja.

Neki očka mi pravi po pridigi: "Veste, to, kar so zdaj povedali na prižnici, bi morali napisati v časopisu, da bi imeli spomin na letošnjo porcijunkulo." — "Kaj vam je tako dopadlo, očka," vprašam radovedno. "Veste, tisto, da razdira Bog s topovi okope naših grehov, tisto me je prijelo za srce." — "Res, očka," pristavim tožno, "a v Gorici ne izhaja več noben časopis, 'Slovenec' pa je doma tam daleč v beli Ljubljani. Lep bi pa res bil za nas Goricičane tak spomin in shranili bi ga z večjo ljubeznijo, kakor izpraznjene šrapnele in šrapelske kroglice."

Z BOJIŠČA NA GORIŠKEM.

Nevarna točka.

"Meraner Zeitung" priobčuje naslednji opis "nevarnega pasu": Stanisše 1. januarja 1916. Pet, šest, sedem, osem, devet itjun — bum! Ena granat je padla med cesto in vojašnico v našem stanu, dočim sem v prvem nadstropju delavski stotnjiki delil zimsko perilo in desetniku narekaval številke. Steber zemlje se je dvignil pred okni, šipe so se razletele. Veljalo je hiteti, da se ne izpostavi nevarnosti spodnja oprema za naše čete. Kolikor hitro mogoče smo nadaljevali delo, da bi opravili moštvo še o pravem času na varno. Malo minut je preteklo, ko se zopet zasliši tuljenje težke granate, še od daleč; a že trešči, zavije nas v prah in vrže iz srede dvorane k vratom. Granata je prebila streho in strop in nas obiskala. Desetnik delavske stotnije je dobil več manjših poškodb in njegova uniforma je bila na mnogih krajih raztrgana. Brž smo vsi hiteli na prosto, da najdemo krite za ljudi. Na cesti se je slika izpremenila. Avtomobili in drugi vozovi, jezdeci so drvili na povelje straže z

vso silo mimo. V rednih presledkih je privršala granata za granato in udarjala pred cesto in za njo. 52 parov konj je drvelo k baterijskim postojankam. V enakomernih skupinah so hiteli ljudje po udaru granate preko nevarnega mesta kličoč: Ural! Približa se z volji vprežen voz sena. Tudi ta se mora pokoriti povelju in jo udariti v tek. Vozniku se tudi posreči spraviti vole v tek; sedaj treba hitro preko ovinka, koščka klanca in voli in voznik se lahko zopet prepuste običajni počasni hoji. Toda o joj! V razburjenju je prišel voz preblizu cestnemu robu in se prevrnil. Brž izpreči vole, kajti vsak trenutek lahko zopet prileti granata. Komaj so bile živali na varnem, že se razleteli 10 korakov proč pričakovani izstrelek. Kakor hitro so železni drobeci, kamenje in zemlja dovršili svojo zračno pot, je bilo treba hitro delati. 20 parov rok je hitelo na pomoč, da dvignejo voz. Nato so hitro vpregli vole in jih še enkrat nagnali v dir. Sedaj je šlo vse po sreči.

Po dvehurnem obstreljevanju je nastopil zopet mir. Hitel sem v skladišče, da doženem škodo. Stopnišče je bilo razstreljeno, del stropa razbit in nekaj perila raztrganega. Iskal sem vžigalo, da bi je poslal domov za spomin. Prišli so delavci ter ostanek zaploge znesli v klet vojašnice. Uspeh obstreljevanja: Dve luknji v cesti in sedem parov spodnjih hlač raztrganih.

Lakoničen odgovor.

Ko je špartanski oddelek v tujini svojo nalogo slabo rešil, so Špartanci poslali to-le poročilo: "Ne hodite na izprehod"; in ko je hotel makedonski kralj Filip marsikateri skozi njihovo deželo in jih prošil za to, so mu kratko odgovorili: "Ne!"

Na Nemškem

Je 48 mest, ki imajo nad 100,000 prebivalcev, v Avstriji pa sedem in na Ogrskem dve.

Ljudsko štetje 1910 in 1911.

Italija 34,686,653, Srbija 2,922,058, Mehika 15,063,207, Švedska 5,521,943, Rusija 160,095,200 (111,650,500 v evropski Rusiji, 11,671,800 Poljska, 3,015,700 Finska, 11,392,400 Kavkazija, 7,878,500 Sibirija in 9,631,300 Osrednja Azija), Nemčija 64,896,881, Švica 3,736,685, Španka 19,503,668, Bolgarija 4,329,108, Norveška 2,392,698, Avstrija 51,314,271 (Avstrija 28,567,898, Ogrska s Hrvaško 20,850,700, Bosna in Hercegovina 1,895,673).

Robert W. Martin, kandidat za republikansko nominacijo za državnega pravdnika.

Mr. Martin je bil rojen in vzgojen v tem okraju. Zdjaj končuje prvi termin v tem uradu. Razne slučaje, ki so prišli v njegove roke, je spravil red v splošno zadovoljnost.

On pozivlje vse volilce, da njegovo delovanje presodijo in če pronajdejo, da je vestno in nepristransko v svojo posel, se priporoča, da ob prvih volitvah 13. septembra naredite križ pred njegovim imenom. Sicer nima pravih kandidata, a vendar je prav, če se glasuje zanj v znamenje odobravanja njegovega poslovanja. — Adv.

KAKI IZBORNI LINIMENT

ima veliko število uporab v vsaki hiši. Nikoli ne poteče dan ne da bi ga kakoli član imel priliko rabiti.

Severa's Gothard Oil

(Severovo Gothardsko Olje) je taki liniment ter se že rabi preteklih 35 let. Izkazal je svojo vrednost pri zdravljenju

REVMATIZMA, NEVRALGIJE, IZVINJENJ, OTOKLJAJEV, OTEKLIN, OTEKLIH ŽLEZ, OKORELIH SKLEPOV IN MIŠIC, KRČEV, BOLEČIN IN BOLESTI.

Cena 25 in 50 centov.

Čitate sledečo pismo: "Severovo Gothardsko Olje se je izkazalo zelo uspešno. Moja žena je imela hude bolečine v nogah toda po rabljenju Severovega Gothardskega Olja so bolečine postale manj hude in ko je pomrla pol steklenice, so bolečine popolnoma izginile."

John Mikulastik, Rfd. No. 1, Box 96, Iron Mountain, Mich.

Kupite Severovo Pripravko v lekarnah. Ako jih ne morete dobiti, naročite jih od nas. Zavrnite nadomestila.

W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Iowa.

Iz malega raste veliko!

Resničnost tega pregovora je neovrgljiva. Ako želite imeti kaj za starost, začnite hraniti v mladosti. Mi plačamo po

3%—tri od sto—3%

na prihranke. Z vlaganjem lahko takoj začnete in to ali osebno ali pa pismeno. Vse uloge pri nas so absolutno varne. Naša banka je pod nadzorstvom zvezne vlade.

Mi imamo slovenske uradnike.

The Joliet National Bank

JOLIET, ILLINOIS

Kapital in rezervni sklad \$400,000.00

ROBT. T. KELLY, pred. CHAS. C. PEARCE, tajnik

Zdrav želodec.

Dobro znano dejstvo je, da včasih želodec noče sprejeti nobene hrane, najsi je še tako dobro pripravljena. Ta izguba slasti je navadno prvi znak bolezni. To stanje zahteva takojšnjo paznjo, in prva potreba je, uživati Trinerjevo ameriško zdravilno grenko vino, ki brž izpodbudi prebavila k novi delavnosti, ki napravi naravno slast in okrepi telo. Mnoge bolezni so ali posledica zapeke, ali pa je zapeka najočitejši znak istih. To zdravilo temeljito izčisti telo in je ohrani čisto v lekarnah. Cena \$1.00. ojs. Triner, izdelujoči kemik, 1333-1339 So. Ashland ave., Chicago.

Če namažete z Triner's Linimentom bolne mišice ali sklepe, boste presenečeni, kako brž boste olajšani. Topla kopel in potem namazanje s tem linimentom vam ohrani mišice krepke. V lekarnah 25c in 50c, po pošti 35c in 60c. — Adv.

ROBERT W. MARTIN,

kandidat za republikansko nominacijo za državnega pravdnika.

Mr. Martin je bil rojen in vzgojen v tem okraju. Zdjaj končuje prvi termin v tem uradu. Razne slučaje, ki so prišli v njegove roke, je spravil red v splošno zadovoljnost.

On pozivlje vse volilce, da njegovo delovanje presodijo in če pronajdejo, da je vestno in nepristransko v svojo posel, se priporoča, da ob prvih volitvah 13. septembra naredite križ pred njegovim imenom. Sicer nima pravih kandidata, a vendar je prav, če se glasuje zanj v znamenje odobravanja njegovega poslovanja. — Adv.

NA KARMELSKI GORI.

Vojna božja pot 16. jul. 1915.
— Silvijn Sardenko.

sredno pred nami pa sta nizko plavala dva oblaka kakor dva nesrečna zrakovla, ki prežita na višini, da bi zazrli kakega moža, ki neprevidno pomoli glavo čez jarek ali cev kakega topa. strehe ter se zopet zakopal nazaj v naš trenski voz.

Pod Karmelsko goro.
"Pri Primožu" sta obšla konja. Na pragu je čakal gospodar. Ura je odbila deset.
"Vstopimo na kozarec vina," je veleval prijatelj Pavel. "Pri nas je taka navada, kadar se krčmarju voz vrača, se za vino plača."

Drugi mož, ki je prisel na naši mizi in nam je kmalu postal kašpot na Karmelsko goro, je vedel še bolje in pristavil: "Pri nas je taka navada, če se kam pride, se pije."

Gospodar je stal sredi hiše in molčal.
"No, oče," sem ga vprašal, "ali je pri vas res taka navada?"

Dobil sem odgovor, kakršnega nisem mogel pričakovati, najmanj od kakšnega krčmarja.

"Kolikor vem, je pri nas taka navada, kdor pride prvikrat v vas, obišče najprej cerkev."

"Zadeli ste jo, oče! Tudi mi bi šli v cerkev, a sedaj je noč in cerkev je zaprta."

"Vem, vem. Nocoj ni več mogoče."

Mož mi je bil všeč. Malokdaj srečaš moža, ki bi imel svoje srce tako blizu pri Bogu. A srečaš ga vendarle, včasih tudi v mestu, ki ti reče: "Moja misel je v nebesih..."

Kajpada, v mirnih mestih "se lahko živi brez Boga", a pojdi na bojno polje — na Kalvarijo, tam boš našel mnogo bogodanih mož.

Tudi gospodar Primož je drugi dan že vdrugič odšel na bojno polje — pošel mu je namreč vojaški dopust — zato ni govoril kot krčmar, ampak kot romar, ki nam morda kmalu "molče trobental bo: Memento mori!"

Na Karmelsko goro!
Naša vojna božja pot se je nadaljevala, oziroma šele pričela.

Zavili smo mimo selske cerkve. Žarek večne luči nam je posijal na ozko stezo svoj milotih pozdrav.

Poslej nam je sijal drug žarek — svetilka prijatelja Pavla.

A prej še eno vprašanje:
"Koliko je ura?"

"Polenajstih."

"Kdaj priromamo na vrh?"

"O polnanaestih."

"Če bo res."

"Nisem mogel verjeti, zakaj že večkrat sem se prepračil, da se v hribih čas je preveč na kratko meri."

Romar Franjo, ki bi na tehnični ne bil baš prelahek najden, je pa bolj skrbel, če bo imel v svojih pljučih dovolj sapa za pogorsko hojo, zato je vodnika Ovsenarja prašal:

"Ali gre pot zelo navkreber?"

"Precej."

"Koliko je klanec?"

"En sam."

"Hud?"

"Se dosti."

Bolj je Franjo izpraševal, manj polvoljne odgovore je slisal. V obraz ga nisem mogel videti, a sodim, da je moral srejo gledati, kakor vselej, kadar se je pokazala pred njim strma pot. Umolknil je, a kmalu se je zopet nekam preplašeno oglašil:

"Pavle, luč, az nič ne vem, kam stopam."

"Tudi pred menoj je sama tema," sem ga tolažil jaz in se z njim vred spoddikal ob skalnatih in koreninastih grebenih.

"Tudi jaz nič ne vidim pod noge. No, pa jaz sem že vajen," je dostavil vodnik in s korajžnim korakom stopal navzgor.

Pred njim pa je varno šel prijatelj Pavel s svojo svetilko najmodernejšega izdelka.

"Pavel. Tvoj žaromet se slabo obnaša."

Pavel se je ozrl in se prepračil, da vsi svetlobni žarki padajo le pred njim, a za njim ne sine niti eden ne.

"Ze res," se je opravičeval, "ko sem jo delal, sem mislil samo nase, zato sem ji napravil eno samo okence na spredaj."

"Pač moderna luč."

Pavel je izpremenil vrsto, namesto prvi je šel zadnji v naši četveročlani karavani.

Stopali smo eden za drugim.

"Sedaj vidite?"

"Temo, kakor prej."

Hrbet romarja Franja, ki je stopal pred Pavlom, nam je vsem zastiral luč.

Pavel je bil pripravljen, da se žrtvuje. Postavil se je zopet v ospredje in svoj žaromet obrnil proti nam. Tako bi še šlo. Sedaj pa sam ni videl, ne vedel, kod in kam. Vojna božja pot.

"Drugace moramo narediti. Spet stopim za vami bolj ob strani. Mislim, da sem jo pogruntal."

Bilo je res vrlo dobro pogodeno. Drobna luč je na ta način svetila v temni gori štirim potnikom.

spe sovražnik, toliko slabše zanj. Sedaj prihaja. Kamenje se taklja v dolino. Krši se pod neprevidnimi koraki sovražnikov. Pri naših vojakih vlada grobna tišina. Samo roka se krčevite oklene pripravljene orožja. Tam blizu v grmovju prasketa in sušlja. Sliši se ostro dihanje. Pljuča vsled strme hoje močno delujejo —

Pri tem sem se moral ozreti na romarja Franja. V težki sapi je hodil za menoj.

"Slišite, vodnik! Ali bo tega klanca skoraj konec?" se je oglašil s sopečim glasom.

"Bo. Še par korakov. Tam počijemo."

Prikorakali smo na majhen košček ravne zemlje pod nekim drevesom.

Franjo je zadovoljno pogledal kvišku.

Oddahnil se je. Zagledal je prvo zvezdo in zapel pesem od lune.

"Franjo, lepo znaš," sva mu rekla s Pavlom.

"Vedno bolj uvidevam, kako prav mi je svetoval profesor Foerster: Če postanete operni pevec, imeli boste krasne uspehe. Nisem ga poslušal. Sedaj bi pa vedno najraje samo pel — v kakšni stolnici."

"Franjo! Nepotrebna želja! Lepše stolnice je n i od gorske narave. Pojdi večkrat v gore in zapoj!"

Franjo je bil očitno vesel in začel je še eno.

"Naprej! Ura je dvanajst."

"Torej smo že zašli predaleč od cilja?" prašam vodnika.

"Kaj še! Komaj na četrto pota smo se mu približali."

"Tako?"

Romar Franjo pa se ni brigal toliko za čas kakor za pot.

"Sedaj pojdemo po ravnem, kajne?"

"Spet navkreber!" je zaklical Ovsenar.

"Pa ste rekli, da je samo en klanec."

Vodnik je molčal. Vojna božja pot. Počasi smo stopali navzgor dolgo, dolgo.

Prelaz. Oddih.

"Hvala Bogu!" se je razveselil Franjo.

"Strmina je za nami. In sedaj?"

"Navzdol!"

Nekaj korakov in stali smo v kotlini.

"Kam naprej?" je skrbel romar Franjo.

"Spet navkreber."

"O vi! Kako ste nas..."

"Pozor! Stopite semkaj, tam vam zmanjka tal," je svaril vodnik.

Franjo zaenkrat ni zmanjkalo tal pač pa besed.

Ena čez polnoč.

Pred nami na griču se je v polutemi zablestela cerkev. Tiho je počivala kakor golobica na vrhu drevesa. Na vrh je sedla, da jo zjutraj prvo prebudi jutranje sonce; zakaj mudilo se ji bo na delo in jelo za svoj mladi zarod.

"Karmelska gora!" je s težkim, a še dosti mogočnim glasom zaklical Franjo.

Postalo mu je toplo pri srcu, kakor otroku, ki se po dolgem času zopet bliža svoji materi.

A prijatelj Pavel mu je pokvaril te lepe sanje.

"To še ni. To je cerkev sv. Lenar-ta na Pšajnovci."

"Pa kdaj pridemo do Karmelske?"

"Se en klanec."

Vodnik Ovsenar je odšel na levo domov, mi trije pa smo stopili na desno navzgor. Trudni koraki. Vojna božja pot.

Se nekaj skal, še nekaj grmov, še nekaj smrekovih vrhov. Tako. Sedaj pa...

"Jo vidita! Karmelska gora!" nama je ponosno oznanil Pavel.

Na strmem slenu se je dvigala sama, tako sama. Ona ne potrebuje nobene družbe in utuhe, ko je sama vsem, ki romajo sem gori, družba in uteha. Le ena lipa jo straži. Ne, straži je ne, le v imenu vseh slovenskih dreves ji noč in dan sumi pozdrave; a straži je ne, saj ni treba straže njej, ki je sama straža in varhinja vseh, ki mimo hodijo.

"Ave! Caput tuum ut Carmelus, et comae capitis Tui sicuti purpura Regis..."

Ta antifona iz hvalnic na praznik Karmelske M. B. mi je zvenela v duši. Drugi dan po našem triurnem romanju to se pravi, še tisti dan je žarelo in kipele pred nami jasno jutro, čudovito jutro, krepko in ponosno kakor junak junakov. Z nogo je stalo v tesni grapi, tam nekje, kjer ima prijatelj Pavel svojo gozdno viljo, z rameni je slonelo na zelenih gričih, roke je raztezalo daleč čez smrekove vrhove, oči pa je upiralo naravnost v Karmelsko cerkev. O, jutro pozna svojo Kraljico.

Zapeli so zvonovi, kakor bi vabili na rajsko svatbo.

In prišli smo sva — romarji, vo-jaki z mečem molitve smo vstopili v Karmelsko cerkev. Ali meč, ki se hoče uspešno boriti, mora biti nabrušen in molitev, ki hoče svoj cilj doseči, mora biti zaupna.

Ali bo naša molitev dovolj zaupna? Preden smo odšli v cerkev, smo razmotrivali reči, ki so bile v stanu zelo oslabiti zaupanje pri naši molitvi.

Prijatelj Pavel je dvignil pritožbo zoper žensko modo.

"Pa zakaj mesta ne zaplankate od vseh strani, da ne bi ta modna neukusnost prihajala tudi k nam v hribe. Pogledj tam v dekliski gruč ono dekle."

"Katero?"

"Ravnokar si popravlja lase."

"Vidim."

"Kakšno krilo! Ali je to za naša selska dekleta? Pa sicer dobro dekle. Nekaj dni je nosila črno ruto. Ženina so ji ubili v Galiciji. Pa je že menda nehala žalovati s črno ruto, pač zato, ker se njenemu obrazu bolj prilaga bela ruta. Sicer pa, kakor sem rekel, dobro dekle."

"Gotovo ne taka," sem opomnil prijatelju, "kakor nam je 'Zvon' v letošnji majevi številki opel nevesto padlega junaka."

"Se nisi pozabil?"

"Ne morem. Sodim, da ni veliko takih nevest. A če so, plašč čeznje, ne pa pesmi!"

"To še ni najhuje. Zdi se mi, da je izvestna naša slovenska literatura postala taka nesramna nevesta..."

"Pritrdim. Pred nekaj dnevi mi je pravil odlični slovenski profesor: Več let sem bil z večjim delom zaposlen in nisem bral naših leposlovnih listov zadnjih let. Sedaj jih prebiram..."

Sram me je. Kaj vse se piše in čita. Ali čez to literaturo ne bo nobene vojske?"

Temne misli, ki so krhale zaupanje naši romarski molitvi.

Molili smo vendarle in veliko ljudstva je molilo z nami.

Molilci so polagoma drug za drugim zapustili cerkev.

Ostal sem sam v prednji klopi in mučila me je temna misel: "Pa če ni zaupanja..."

Nisem bil sam. Tam zadaj izza klopi je prihajala pred oltar Karmelske Device — pobožna žena.

Pokleknila je in obklečala nekaj trenutkov. Obraz je gledal na Marijo v oltarju, gledal je tako verno in nepremično kakor na sliki. Potem se je drsala po kolenih okrog oltarja. Tam na desni je v puščico vrgla dar — "uboge vdove". In spet je klečala pred oltarjem. V oči ji je gorela solza. Prašal sem se: Ali ni to zaupanje?

O žena, ko gledam tebe, se mi zdi, da vidim njo: "vdovo, tožno, zapuščenno in mater toliko sirot" — slovensko domovino, ki gre vsak dan na vojno božjo pot.

S takim zaupanjem moli v sedanjih bridkih dneh naša domovina.

Kdor moli tako, mora biti uslišan. Žena je odšla iz cerkve.

Tihota in samota svetišča Karmelskega je prijetno segala v mojo dušo. Slišalo se je samo tiktakanje ure v zvoniku. Semtertamt je priletela mimogled oken nagla ptica, s krili je skoraj zadela v steklo in odhitela naprej, kakor duša, ki se je ravnokar preselila iz sveta in se je še za trenutek priporočila Karmelski Devici za milostno sodbo božjo.

Z oltarja je gledala Karmelska Mati. Žarko sonce je skozi okno v apsidi zalilo njen tron. Ob tronu so strazili: Sv. Peter in sv. Pavel, sv. Ludovik in sv. Barbara. Tihi pogledi vseh štirih so se kakor nemi pogovori obračali proti Mariji. Nemi kipi so oživel pred mojo dušo. Sv. Barbara je prosila za srečno zadnjo uro vsem našim umirajočim vojakom. Sv. Peter je že dvignil ključce... Sv. Pavel se je naslonil na svoj meč: "Bonum certamen certavi: Dober boj sem bojeval." Sv. kralj Ludovik je klonil meč proti tlorisu zmagoslavno pogledal proti Devici: "V tebe sem zaupal, Gospa — in nisem bil osramočen. Viribus unitis — victoria —" Dan miru in zmage je svetil skozi okna.

Ali so bile to samo sanje? Želje so bile. Ali bodo te želje v bližnji prihodnosti postale resnica?

Karmelska Devica, usliši nas!

Vesel sem stopil iz cerkve. Pa kaj vidim in slišim in udihavam vase? Vi solnčni griči in ve tihe grape: ali je res že mir?

Vem! Pri vas je vedno mir. Le v časih se izgubi semkaj pritajeno gromenje z juga, pa takoj utone v morju vašega miru. Pri vas ni boja. Le včasih se stopo fantje, pa še takrat, pravijo, samo s klobuki.

Skoz gosto grmovje sem zaslišal fantovsko pesem:

Fantje se zbira
s Kranjske dežele,
daleč marširajo,
tak je povelje.

Kam so šli? Tja doli k Osredkarju, ki je ta dan točil vino, pa da bi ravno na vojsko ne pozabili, jim je vsak liter sproti dražje zaračunal.

Iz hiše, ki je stala pod cerkvijo so mi zazveneli na uho prijetni glasovi: "Izidor ovčice pasel lepo žvižgal, lepo pel."

V oknu med rožmarinom sem zagledal dvoje dekliskih obrazov. Utihi stala.

"Le naprej o Izidorju."

Pa glejte, tak Izidor je stal ne daleč proč, na polju. Ko me je zagledal, me je zelo originalno pozdravil. Oprčel se je za glavo:

"Gospod! Saj bi se vam rad odkril, pa imam klobuk tam v grmovju."

Tudi se mi je ponosno predstavil, kot "gospodar tega sveta", na katerem sem ravno stal.

Moja pot je šla proti domu. Romar Franjo je odromal že pred menoj, ker se mu je mudilo drugam. Prijatelj Pavel pa je ostal na Karmelski gori. Zavidam ga.

Ludovik XI. in astrolog.

V mestu Peronne je moral 1. 1468.

francoski kralj Ludovik XI. (1463—1483) podpisati zanj precej sramotno pogodbo. Predno se je pa napotil tja, je vprašal za svet svojega astrologa Galeottija, kaj naj naredi. Galetti pravi: "Velikanstvo, vse bo šlo dobro."

Ko se je kralj vrnil iz Peronne, je kar besnel. Poklical je Tristana, prvega francoskega maršala, znanega grozovitega. Reče mu: "Prijatelj moj, Galeotti je v moji sobi. Čez par minut ga bom peljal mimo Tebe nazaj v vožo. Dobro me poslušaj, kaj bom govoril, ko se bova poslavljala. Če mu rečem: Nebesa so nad nama, — tedaj ga daj takoj obesiti; če mu pa rečem: Pojdi v miru, — tedaj glej, da mu ne skrivši niti lasu."

Kralj gre nazaj v svoj kabinet, Galeotti ga čaka bolj mrtev kot živ. — "Dobro, gospod astrolog," pravi kralj z zaničljivim posmehom, "Vi, ki tako dobro poznate bodočnost, povejte mi, kdaj bodele umrli."

Galeottiju se zasveti. Velikanstvo, natančno Vam ure ne morem označiti, vem samo toliko, da bom umrl tri ure pred Vami."

Zadostovalo je. Kralj ga pelje skozi predsobo, mu stisne prijateljski roko in neprestano ponavlja: "Pojdi v miru! Pojdi v miru!" In vselej pomenljivo pogledal Tristana, da bi se ta morda ne zmotil.

Temne misli, ki so krhale zaupanje naši romarski molitvi.

Molili smo vendarle in veliko ljudstva je molilo z nami.

Molilci so polagoma drug za drugim zapustili cerkev.

Ostal sem sam v prednji klopi in mučila me je temna misel: "Pa če ni zaupanja..."

Nisem bil sam. Tam zadaj izza klopi je prihajala pred oltar Karmelske Device — pobožna žena.

Pokleknila je in obklečala nekaj trenutkov. Obraz je gledal na Marijo v oltarju, gledal je tako verno in nepremično kakor na sliki. Potem se je drsala po kolenih okrog oltarja. Tam na desni je v puščico vrgla dar — "uboge vdove". In spet je klečala pred oltarjem. V oči ji je gorela solza. Prašal sem se: Ali ni to zaupanje?

O žena, ko gledam tebe, se mi zdi, da vidim njo: "vdovo, tožno, zapuščenno in mater toliko sirot" — slovensko domovino, ki gre vsak dan na vojno božjo pot.

S takim zaupanjem moli v sedanjih bridkih dneh naša domovina.

Kdor moli tako, mora biti uslišan. Žena je odšla iz cerkve.

Tihota in samota svetišča Karmelskega je prijetno segala v mojo dušo. Slišalo se je samo tiktakanje ure v zvoniku. Semtertamt je priletela mimogled oken nagla ptica, s krili je skoraj zadela v steklo in odhitela naprej, kakor duša, ki se je ravnokar preselila iz sveta in se je še za trenutek priporočila Karmelski Devici za milostno sodbo božjo.

Z oltarja je gledala Karmelska Mati. Žarko sonce je skozi okno v apsidi zalilo njen tron. Ob tronu so strazili: Sv. Peter in sv. Pavel, sv. Ludovik in sv. Barbara. Tihi pogledi vseh štirih so se kakor nemi pogovori obračali proti Mariji. Nemi kipi so oživel pred mojo dušo. Sv. Barbara je prosila za srečno zadnjo uro vsem našim umirajočim vojakom. Sv. Peter je že dvignil ključce... Sv. Pavel se je naslonil na svoj meč: "Bonum certamen certavi: Dober boj sem bojeval." Sv. kralj Ludovik je klonil meč proti tlorisu zmagoslavno pogledal proti Devici: "V tebe sem zaupal, Gospa — in nisem bil osramočen. Viribus unitis — victoria —" Dan miru in zmage je svetil skozi okna.

Ali so bile to samo sanje? Želje so bile. Ali bodo te želje v bližnji prihodnosti postale resnica?

Karmelska Devica, usliši nas!

Vesel sem stopil iz cerkve. Pa kaj vidim in slišim in udihavam vase? Vi solnčni griči in ve tihe grape: ali je res že mir?

Vem! Pri vas je vedno mir. Le v časih se izgubi semkaj pritajeno gromenje z juga, pa takoj utone v morju vašega miru. Pri vas ni boja. Le včasih se stopo fantje, pa še takrat, pravijo, samo s klobuki.

Skoz gosto grmovje sem zaslišal fantovsko pesem:

Fantje se zbira
s Kranjske dežele,
daleč marširajo,
tak je povelje.

Kam so šli? Tja doli k Osredkarju, ki je ta dan točil vino, pa da bi ravno na vojsko ne pozabili, jim je vsak liter sproti dražje zaračunal.

Iz hiše, ki je stala pod cerkvijo so mi zazveneli na uho prijetni glasovi: "Izidor ovčice pasel lepo žvižgal, lepo pel."

V oknu med rožmarinom sem zagledal dvoje dekliskih obrazov. Utihi stala.

"Le naprej o Izidorju."

Pa glejte, tak Izidor je stal ne daleč proč, na polju. Ko me je zagledal, me je zelo originalno pozdravil. Oprčel se je za glavo:

"Gospod! Saj bi se vam rad odkril, pa imam klobuk tam v grmovju."

Tudi se mi je ponosno predstavil, kot "gospodar tega sveta", na katerem sem ravno stal.

Moja pot je šla proti domu. Romar Franjo je odromal že pred menoj, ker se mu je mudilo drugam. Prijatelj Pavel pa je ostal na Karmelski gori. Zavidam ga.

Slovincem in Hrvatom

naznanjujemo, da izdelujemo in prodajamo fine cigare:

— Lutra 10c

Minikin 5c Mike's Best 5c

Michael Kochevar,

Chicago, Phone 1689-L
Northwestern Phone 809

1208 N. Scott St. JOLIET, ILL.

CHARLES O. DIBELL

ADVOKAT—LAWYER

Soba 508 Woodruff Bldg., Joliet

—CHICAGO PHONE 208—

Kadar imate kaj opraviti s sodnijo obrnite se k meni.

Govorimo slovenski jezik.

Amerikanski Slovenec

Ustanovljen 1. 1891.

Prvi, največji in edini slovenski katoliški list za slovenske delavce v Ameriki ter glasilo Družbe sv. Družine.

Izdaja ga vsaki tork in petek Slovensko-Ameriška Tiskovna Družba Inorp. l. 1899.

v lastnem domu, 1006 N. Chicago St. Joliet, Illinois.

Telefoni: Chicago in N. W. 100.

Naročnina:

Za Združene države na leto.....\$2.00
Za Združene države za pol leta.....\$1.00
Za Evropo na leto.....\$3.00
Za Evropo za pol leta.....\$1.50
Za Evropo za četrt leta.....\$1.00

PLAČUJE SE VNAPEJ.

Dopisi in denarne pošiljke naj se pošiljajo na:

AMERIKANSKI SLOVENECE
Joliet, Illinois.

Pri spremembi bivališča prosimo naročnike, da nam natančno naznažijo POLEG NOVEGA TUDI STARI NASLOV.

Dopise in novice priobčujemo brezplačno; na poročila brez podpisa se ne oziramo.

Rokopisi se ne vračajo.

Cenik za oglase pošljemo na prošnjo.

AMERIKANSKI SLOVENECE
Established 1891.

Entered as second class matter March 11th, 1913, at the Post Office at Joliet, Ill., under the act of March 3rd, 1879.

The first, largest and only Slovenian Catholic Newspaper for the Slovenian Workingmen in America, and the Official Organ of Holy Family Society.

Published Tuesdays and Fridays
by the

SLOVENIC-AMERICAN PTG. CO.
Incorporated 1899.

Slovenic-American Bldg., Joliet, Ill.

Advertising rates sent on application.

CERKVENI KOLEDAR.

3. sept.	Nedelja	Sabina, d. m.
4.	Ponedeljek	Rozalija, dev.
5.	Torek	Lavrenc, Just. s.
6.	Sreda	Hermogen, muč.
7.	Četrtek	Albin, škof.
8.	Petek	Rojstvo M. D.
9.	Sobota	Korbinijan, škof.

DVANAJSTA NEDELJA PO BINKOSTIH.

Zaniknost v verskih rečeh.

Katekizem nas uči, da ni zadosti, ako verujemo vse, kar je Bog razodel, marveč mi moramo tudi po veri živeti. To nas uči tudi današnji evangelij. Nekaj učenih postav, hoče skušati Gospoda in mu reče: "Učenik! kaj naj storim, da bom večno življenje zado- bil? On pa mu je rekel: Kaj je v po- stavi pisano? Kako bereš? On je od- govoril in rekel: Ljubi Gospoda svo- jega Boga iz vsega svojega srca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje moči, in iz vse svoje misli: in svojega bliž- njega, kakor samega sebe. Gospod pa mu je rekel: Prav si odgovoril; to sto- ri, in boš živl." Gospod je hotel s temi besedami reči: Ni dosti, da po- znaš postav, marveč storiti moraš tu- di to, kar velevala postava, ako hočeš priti v večno življenje.

Dandanes jih je mnogo, ki se ime- nujejo katoličane, ni jim pa prav nič mar, da bi po krščanskih zapovedih živeli. Zanemarjanje verskih dolžno- sti je glavno zlo današnjih časov. Ker so ljudje zanikni v spolnjevanju za- povedi, so tudi malomarni glede spre- jema sv. zakramentov in obiskovanja službe božje. Ta zaniknost je krivič- na Bogu in je ljudem škodljiva.

Je ime, v katerem je zapopadna vsa resnica, vsa vsemočnost, vsa mo- drost in vsa ljubezen. Vsaka stvar nas spominja tega imena. To ime nam oznanjuje stvarstvo, nebo in zemlja, noč in dan, velikanski svetovi na nebu in zrnje peska v puščavi, morje in ro- sna kapljica, ki se kakor biser lesketa na roži. To ime je podlaga vsake družbenosti, vir vse omike, začetek zgodovine človeštva in zadnja beseda narodov. To ime je groza za hudo- bijo, vzrok kesanja za grešnika, vedri- lo in plačilo čednosti, predmet večnih obljub, tolažba v nesreči, upanje v po- skušnjah, pogum v boju, počitek po trudu. To ime, brez katerega bi bila unganka beseda vest, zgodovina in na- tura, je ime Bog. Bog je začetek in konec vsega. Sveti Pavel piše: "Iz njega, in po njem, in v njem je vse; njemu bodi slava vekomaj." Bog je naš stvarnik, vse, kar smo in kar ima- mo je dobrote božje dar. On kot naš stvarnik ima pravico do vsake misli našega duha, do vsakega udarca naše- ga srca, do vsakega gibanja naše volje. Ako pa ima Bog toliko pravico do

nas, kaj poredimo o človeku, ki se hoče odtegniti tej pravici? Kaj naj rečemo o človeku, ki tedne in tedne ne misli na Boga, pri katerem minejo meseci, ne da bi odprl svoja usta k molitvi, ne da bi hvaležno povzdignil svoje srce k Bogu. Kaj poredimo o človeku, ki daruje svoje srce popolno- ma minljivim stvarjem, le Bog nima prostora v njegovem srcu. Ali ni to skrajna krivica in skrajna nevalež- nost? Po preroku Malahiju očita Go- spod takim zaniknežem rekoč: "Sin spoštuje očeta, in hlapec svojega go- spoda; če sem tedaj jaz Oče, kje je moja čast? in če sem jaz Gospod, kje je moj strah?" Samo čuvstvo pravič- nosti nam pravi, da mora biti me- stvarnikom in njegovo razumno stvar- jo, mej njim, ki daje življenje in onim, ki je sprejme, neka duhovna obvez- nost.

Prva dolžnost človekova je, da služi Bogu. Pridigarska knjiga pravi: "Bo- ga se boj in spolnuj njegove zapovedi, ker to človeka dela popolnega." Ti si torej le tedaj pravi, popolni človek, ako spolnueš božje zapovedi.

Dolžnost služiti Bogu je vtisnjena v naše srce, je razodeta v sv. pismu stare in nove zaveze. Kako služiti Bogu je istotako povedano v sv. pismu, razlaga te dolžnosti pa nam daje sv. cerkev, ki je od Boga postavljena v to, da nas uči pravico in resnico. Vsak drug učenik, ki te hoče učiti te dolž- nosti, ki nima nobenega stika s cerkvi- jo, ki drugače uči, kakor cerkev pa je lažnjiv prerok, katerega se je treba varovati.

Tko pa ima Bog pravico od nas za- tehtati, da mu služimo, da spolnujemo njegove zapovedi tako, kakor nas uči sv. cerkev, ali ni torej velika krivica, ako bi tega storili ne hoteli? Človek, ki veruje, da je Bog in mu noče služiti, zato svojo zaniknost nima nobenega izgovora. VERA ni le zapovedek vse- ga tega, kar moramo verovati, marveč tudi zapovedek vsega tega, kar mora- mo storiti. Kolikšnega pomiljevanja vredni so torej oni, ki nečajo Bogu služiti; njih brezbrzičnost in zanik- nost krši trajno in stalno pravice, ka- tere ima Bog do nas. Konec te brez- brzičnosti je odpad od vere.

Kdor pa je glede vere zanikr in brezbrzičen ne dela le krivice Bogu, marveč škoduje tudi sam sebi. Sv. Pavel pravi namreč: "Pobožnost je za vse koristna, in ima obljubo sedanega in prihodnjega življenja." Ako spol- nuješ dolžnosti do Boga, — v tem ob- stoji prava pobožnost — ti to koristi- ne le za večnost marveč tudi za sedaj- no življenje. V spolnjevanju verskih dolžnosti je studenec vse luči, moči, tolažbe, vsega miru in vse sreče. Ako bi hotel kaj drugod vse to iskati, bi zaostajal iskal. Le v spolnjevanju po- stave Gospodove je zapopadna vsa sreča. Zato pa poje psalmist: "Blagor človeku, katerega ti podučuješ, o Go- spod! in ga učiš svojo postavo!" "Sod- be Gospodove so resnične, opravičene same v sebi. Bolj so zaželenje kakor zlato, in prav drag kamen; in slajši kakor med in sat."

Ako hočeš občutiti in okusiti to sladkost, spolnuj natančno božje in cerkvene zapovedi. Svet se zlasti dan- danes pritožuje, kako bitko je člove- ško življenje. Zakaj? Zato ker je svet v verskih rečeh brezbrzičen in zanikr. Njim veljajo besede sv. pi- sma, ki pravi: "Zašli so, malopridni so postali. Na njih potih je zatiranje in nesreča, ter mirne poti ne poznajo; pred njih očmi ni božjega strahu." Kdor je v verskih rečeh zanikr nje- mu veljajo besede Modrosti: "Kdor modrost in krotitev zavre, je nesre- čen; in upanje taci je prazno, in njih trud je brez sadu, in njih dela brez ko- rist." Ako hočeš biti torej srečen v tem življenju in v večnosti si globoko v srce vtisni besede svetega Duha, ki pravi: "Boga se boj in spolnuj njegove zapovedi!" REV. J. P.

KATOLIČANSTVO IN AMERI- KANSTVO.

Govor nadškofa Irlanda.

Priobčuje Rev. J. Plaznik.

(Nadaljevanje.)

Ali zahtevamo posebnih pravic, ka- terih nimajo naši sodržavljeni? Ne nič manj, kakor bi mi dovolili drugim posebne pravice, katerih nimamo mi. Če nastane v Ameriki vera, verska ali pol verska organizacija, katere hoče imeti posebne pravice, naj se je prime sramotno ime, da je neameriška, ka- toličanstvo se ne bo nikoli s tem one- častilo. Ameriško pravo zahtevajo ka- toličani za sebe; isto zahtevajo za druge.

Katoliški sodržavljeni, zahtevajte svoje pravice, pravice katere nam daje ustava, ameriški duh svobode, postave ameriškega državljanstva. Pri tem pa glejte, da ne užalite onih, ki so hitro užaljeni. Predno kaj storite, glejte, da je stvar pametna in pravična. De- lujte vedno marno in z gotovostjo, da- če prav razložite svoj položaj, bo A- meriška prav ravna z vami. Zapom- nite si, da vaše pritožbe niso zoper ameriško ljudstvo, ampak zoper posameznike ali manjše skupine, ka- terih takozvano amerikanstvo se ne dviga nad njihove počutke.

O ameriškem ljudstvu se mora reči, to govorim v srca, v popolnem prepri- čanju, je ljudstvo napolnjeno z civilno in politično pravičnostjo; pripravej-

še je deliti pravice, kdor pravice potre- buje, bolj spoštuje svojega brata, svo- narod na obširni zemeljski obli. To pripoznam o ameriškem ljudstvu; to je moja sodba, ki se opira na petdeset- letnokušnjo v javnem in zasebnem življenju.

Dobrih državljanov potrebujemo; to kar je podlaga varnosti, cvet upa- nja. To je postava katoličanstva. Po- stava katoličanstva, pravim — postava vseh, ki žive v katoliškem duhu in ubogajo njegove postave. Oni niso naši, kateri se samo imenujejo katoli- čane. Taki so slabi državljeni kljub svoji veri, katere naredi dobre držav- ljane po svoji naravni moči. Katolič- anu zapoveduje vera, da izpolnjuje postavu, veže ga v imenu Boga same- ga. Vsak duh naj bo podložen višji moči; ker ni oblasti razven od Boga. Kdor se ustavlja oblasti, ustavlja se Božji naredbi. Kdor pa se ustavlja, si nakopava pogubljenje.

Ni moj namen razpravljati, kako se postavu motijo v moralnem oziru, kar je gotovo več, kakor more določiti ci- vilna oblast, kjer pride v poštev vest posameznikova. Take zakone gotovo ne odobrava gospodar vse pravice. O- sebna svoboda je zadnja duševno pri- bežališče. Katoličanstvo in ameri- kanstvo se priklonita svobodni vesti.

Amerikansko je, da je volišče sve- tišče dobrega državljanstva, da odpira svoja vrata le temu, kar je častno za deželo. Skrunstvo je, če se kdo ne- dolžno približuje volišču, v mislih ima pa prevaro, sebičnost in krivico. Ni- kdo nima pri volitvi čistejših rok, ka- kor katoličan, zvest svojji veri; Ame- rika je vse, kar vidi pred seboj, njena čast. Kdor ima kaj drugega v glavi ali srcu, je izdajalec svoje vere, izda- jalec svoje dežele.

Najboljšega moža v urad, pa naj bo katerekoli vere. Postaviti katoličana v urad, ker je katoličan, drugače pa neveden in nezmožen, je greh zoper Ameriko, greh zoper Vsemogočnega.

Kedar katoličan voli kandidata, je najprostostejši med prostimi. Obreko- vanje je, kar se govori, da, kadar ka- toličan voli, je pod cerkvenim vplivom. Duhovniki in škofje ne narekujejo po- litike katoličanom. Če bi hoteli kaj takega storiti, bi bili kmalu zavrnjeni. Vsi vedo, da katoličani volijo za raz- lične stranke po deželi. Če govorim o sebi, spadam kot zasebnik, javno in zasebno, k gotovi stranki. Ali si upam pridigati raz priščino o tej stran- ki na škodo drugih? Ali kažem dru- gim, da naj volijo kandidata iz kakega drugega vzroka, kakor zaradi civilnih in političnih zaslug. Trume katoliča- nov v Ameriki ima napačno mnenje o moji politiki. Kot državljan obžalu- jem, da ni moj političen vpliv bolj raz- širjen; kot katoličan sem vesel, da sem prost ameriški državljan.

V Ameriki ni katoliške politične stranke in je ne bo. Če bi se napra- vila postava, katere bi spravila v ne- varnost pravice katoličanov, bi bili ka- toličani po vesti primorani, da branijo svoje pravice zavoljo ameriške pro- stosti. Samo to — in nič drugega.

Tuintam sem se sam pritoževal, da katoličani niso zastopani v višjih ura- di v razmerju s njihovim številom. Moje besede so tolmačili tako, kakor da silim katoličane, da si prilaste državno oblast v korist cerkvi. Kar sem hotel reči je to, da se zdi, kakor bi ka- toličani imeli premalo civilnega pono- sa in sposobnosti, drugače bi jih ame- riški sodržavljeni višje cenili. Ali ni to stališče amerikansko — jednake pravice vsem, ki so enako zaslužni. To ponovim za katoličani, kateri sedaj poslušajo moj govor in ga bodo morda pozneje brali. Zavoljo vas samih, za- voljo Amerike, navzgor naj bo vaš po- hod v civilnem in političnem strmlje- nju. Služite domovini, moralni vred- nosti in duševni vzgoji. Zaupajte se družabni in politični pravici svojih sodržavljanov. Nekateri katoličani se temnim plaščem, ker preveč sovražijo njihovo vero; prevečkrat pa je res- nica, da jim njihove napake in nezna- nost branijo, da bi splezali na solnčen grič.

(Nadalje prihodnjic.)

PISMO SLOVENSKEGA VOJAKA OB SOČI SVOJI MATERI.

Priobči A. Berk.

Zadela me je krogla, draga mati, to- da ni tako hudo. Bombe so frčale prek Soče, pograbila me je sveta jeza nad izdajalskim Italjanom, zato sem se morebiti preveč upal v ospreje iz- za kritja. Drugi so že ležali okoli mene. Jaz sem se stal in sem letel naprej. Kaj je klical naš stotnik, ni- sem v šumu več slišal. Le še par ko- rakov, in bil bi pri vodi, kjer so sili- li Lahi prek Soče. Že sem videl perja- nice berzaljerov od blizu, že sem razu- mel njih Eviva. Hitel sem naprej, Hura, so izgovarjale moje ustnice, te- daj pa me nekaj pretrese, udarec ču- tim, toda, draga mati, nikar ne misli, da boli; človek se nehoti prime za čelo, roko ima paenkrat polno krvi, opoteče se, roke krčevito zgrabijo za puško, zdrkne na kolena — in ne ve nič več, kaj se godi okoli njega.

Tu mi je dobro, ležim v lazaretu, ta- ko mehko in udobno, kakor pri Tebi doma v beli postelji. In sestra umi- lenka mi streže dan na dan, belo čep- ico ima v zlatih lasih, mati, takó je lepa, kakor je bila naša rajna Lenka. Na tihem Ti povem, da je ta sestra grofica, ne sliši rada, če se o tem go- vori. Skromno in udano streže Tvo- jemu sinu, dasiravno ve, kako je Tvoj

in reven, in da je še pred poldrugim letom oral po strmih brdih. Ganljivo mi rahlja vzglavje, nanovo mi oveže rane, hladi strašno vročico z oživljo- čo pijačo, in ima tako lepe bele roke, in je zmiraj pri meni, če jo še tako rahlo pokličem, in ona je tudi, ki Ti izroči in preskrbi to pismo.

Zadnje pismo, mati; izveš še to, in bodi močna! Ko dobiš to pismo, po- čivam pod krasko trdo skalo in vidim v duhu našo skromno hišico. Večer se dela, solnčne rože se mlo ozirajo za zahajajočim solncem, skrbne gos- po- dinje zganjajo domov poredne piščan- ce, naša liska zadovoljno muka pri polnih jastih, Nero laja, ker sliši za vogalom škripanje koles, saj sosed Peter pelje domov sočno seno. Po- zdravi mi živinice in tudi rože vse!

Zdravnik me tolaži sveda, pa, ljubi Bog, saj tolažijo vsakega, tudi meni je dal upanje, ko sem ga vprašal, naj mi pove resnico. Potem sem slišal, kako so govorili po latinsko; mislim, da je bilo latinsko, in vedel sem zadosti; slabo je, če začnejo blizu ranjena go- voriti po latinsko. Bojeval sem se tudi s smrtjo, hlabro, kakor se spo- dobi vojaku in slovenskemu kmetu. — Nocoj ponoči, nebo je bilo posejano z zvezdicami, nocoj sem videl čisto blizu pokopališče. Videl sem križ na očetovem grobu in čisto tam poleg sem videl gomilo naše male Lenke. Gomila je bila polna nageljnov in čutil sem naenkrat: oče in sestra me priča- kujeta.

Pozdravi draga mi grobova! Povej ji, da je bilo zame predeleč, da ni- kaj mogel sam priti in nikar ne ka- kaj! Mirno bom počival tukaj na do- movine premile meji, kjer v hudi bitki smo rešili čast zastave naše. In v tihji pomladi bo šel mimo mojega groba popoten Slovenec, in bo videl moj grob in bo vrgel nanj sopek cvetic in bo vzklilnil: "Tu počiva junak, ki je bran- nil našo domovino!" —

Glej, mati, mir se povrne v našo do- movino. Kar vojaka strašna je pod- la, bo zopet vstalo iz razvalin. In ti- soči tega ne bodo videli, tudi jaz ne, mati. Toda jasno čutim v sebi. Dasi le navaden kmetovalec, sem z znojem in krvjo rešil košček domovine drage, predno me je daleč od Tebe smrtono- sa krogla položila v temni grob. In mislim, da tisti košček domovine okr- vavljen, ki sem ga jaz s svojo srčno krvjo pomagal rešiti, leži tam gori na prijaznem griču; ni sicer palača, ne mogočen grad, obdan z vrtovi in go- zdi nepreglednimi, le majhen košček je, dve drobni hišici, ena je tvoja, draga mati, kateri je prizanesla strašna voj- ska, druga pa je tam, kjer sem pogo- sto dobil sopek nageljnov. Saj veš, to je hišica s slamo krita z majčkenimi okni, z belimi zavesami, kjer Manica prebiva. Manica, draga mati! Kot otroka skupno sva igrala. Drugi o- troci zdaj dirjajo po zelenem travniku. Pojdi k njej, mati in reci ji samo: "pa- del je!" In ako bode plakala, reci: "pošilja zadnje ti pozdrave!"

In še nekaj mati! Poznam Tvoje mehko srce. Morebiti bo vojaka še trajala, dolgo. In premočni bodo žr- tovali, in daroval bo sosed Koren na- ložen voz za vojaške v bojni črti, in boter Prelesnik bo posegel globoko v žep in bo dal domovini na oltar. Ti si uboga, ne moreš dati. Nikar se ne sramuj tega, ne boj se pikanja, ne straji postranskih se pogledov. In ako vpraša Te Gospod, ki razpel nad nami mogočno je nebo, ako Te vpraša kdaj: "Zena, kaj si ti darovala sveti domovini?" Tedaj mu odgovori: "Go- spod, dala sem najdražje, dala sem — edinega sina."

Predsednik:.....Dr. Jakob Seliškar, 6127 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Podpredsednik:.....G. Josip Dunda, 704 Raynor ave., Joliet, Ill.

Tajnik in duhovni vodja: P. Kazimir Zakrajšek O. F. M., 21 Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

Vsa pisma, pristopnina naj se naslavlja: "Zveza Katoliških Slovencev" Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

"VSA PLEMENA MONARHIJE."

Pod tem naslovom je priobčil ljub- ljanski "Slovenec" z dne 28. jan. 1916 sledeči uvodnik:

Ekscelenca Hoefler nima lahkega posla. Ustrezati mora dan za dnem radovednosti občinstva v lepem "hin- terlandu", naj se že kaj važnega dogo- di ali ne; paziti mora na vsako besedo, da ne pove ne preveč, ne premalo. Ozirati se mora na sovražnike, na ne- tralce in na domače radovedneže, ki so obenem tudi vsi veliki politiki, in kljub vsem tem številnim višjim in nižjim obzirom mora govoriti resnico. Res, lahek posel to ni, in naj mu cenzura še tako pomaga.

Eno izmed najzanimivejših njegovih poročil je gotovo ono, katero je izdal po srečno končani ruski novoletni of- fenzivi. V tem poročilu pravi, da so pomagala odbiti ruske napade "vsa plemena monarhije".

Za to besedo ga je takoj prijel ogr- ski opozicijski "Pesti Hirlap". Kaj je to — vsa plemena monarhije? ta- ko se vpraša list. Kaj smo mi Ogr- ki imamo moko in svoje kraljestvo, samo plemo? Ali nismo mi politi- čen narod, sam svoj in neodvisen? Le- pa je ta, če bomo boj, katerega smo začeli kot država, končali kot ple- me, kakor navadno zamorsko plemo!

Ogri so temperamentni ljudje in hu- de krvi. Mi smo že nekoliko bolj krotki in pohljeni in zato tudi raz- umemo Hoeflerjeve besede nekoliko drugače in mu damo v nekem goto- vem oziru celo prav.

Le pogledimo njegova prejšnja po- ročila. Izpočetka se o posameznih polkih ni mnogo govorilo. Potem so prišle na vrsto ogrske in hrvaške čete, katere je pohvalil na tak ali tak način. Čisto po ustavi! Tem so sledili hrabri nižje in gornje-avstrijski pol- ki, kranjski polk, štajerski polki itd. Vse lepo razdeljeno po kronovi- nah, torej čisto po ustavi! Sedaj pa se pojavijo naenkrat "vsa plemena monarhije!"

Mi smatramo, da je nameraval Hoef- ler s temi besedami doseči le nekaj dobrega in koristnega. Vseh polkov in bataljonov, ki so se z jednako hra- brostjo udeležili krvavega bojičnega boja ob Strypi, ne more naštevati po številkah, ker vendar ne bo nihče pričakoval, da bo Rusom kar uradno spo- ročil celo našo "ordre de bataille". Če našteje zopet le nekaj polkov, se bodo čutili drugi, neomenjeni, več ali manj prikrasani in z njimi vred tudi kraji, odkoder se dopolnjujejo. Zato je pohvalil na kratko vse, in sicer tako, da se vsaj po njegovem mnenju ne more čutiti nihče prikrasane, niti čete, niti njihov sečni "hinterland". To je bil gotovo Hoeflerjev namen;

vsaj lepa pohvala dobrodejno vpliva na bojevnike same in na njihove ljudi. Če je pri tej pohvali dovolj upošteval različna državno-pravna stališča ali ne, oziroma če se je popolnoma pravilno izrazil, to je pa druga stvar, o kateri za sedaj ne govorimo: "Burg- frieden" in pa cenzori!

Nas državno-pravno ni prikrasjal, ampak malce je položaj izboljšal. Si- cer smo bili veseli njegovih pohval "kranjskega" polka, ampak naša mi- sel je ta, da ni več veliko ljudi, ki so sužili "pr kranjskemu rogoment", am- pak mnogo več je takih, ki se zave- dajo, da so služili pri tem ali onem slovenskem polku. To je velik razloček! Kranjec in Štajerc živita si- cer še vedno v črkah ustave, v resnici pa izumirata! To je prav lepo raz- žil socialist Renner v članku, kate- rga smo svojčas objavili tudi mi. De- žele so mrtve, narodi pa, ali pa, da go- vorimo s Hoeflerjem, plemena, to so žive energije, so tvoreče in gibajoče sile, ki mogočno učinkujejo na mislje- nje in čuvstvanje ljudskih mas. In že v časih, ko je res treba do zad- njega izrabiti in izkoristiti vsako, tudi najmanjšo energijo, pameten človek to tudi izvrši — ali se naj zaradi tega hudujemo, če se ni ravnal v svojem besedilu po nazorih davne prošlosti, ampak je pošteval vsaj nekoliko tudi modernu življenje, da doseže svoj dober, lep in koristen namen? Zakaj ne bi ravnali tako, kakor ravnajo iz- neničirji, ki naravnih sil ne uničujejo, ampak jih po pametnih prečutih iz- koriščajo v splošen blagor?

Spominjam se, da sem pred nekaj tedni čital v "Slovencu", kako je čast- nik na ogroženi soški postojanki zakli- cal svojim vojakom: "Držite se, saj ste Slovence!" Ali je bil dotični čast- nik neumen, ker jim ni rekel: Držite se, ker ste Kranjci ali Istrani? Pre- pričani smo, da je dosegel s "proti- ustavnim" izrazom Slovenec mnogo bolj in večji učinek in imel je popo- lnomo prav! Da doseže svoj voja- šk i cilj, se ni oziral mgovno na mrtve črke, ampak na živega duha in na živo misljenje svoje mase. Tudi Hoefler bo imel popolnoma prav, če se bo bolj oziral na "plemena" kakor pa na ustavne "deželane". Z Ogri se bo pa že kako poravnal, da se "orszag" ne bo podrl. — I. P.

Prijazni slikar.

Znameniti portretist 18. stoletja, Quentin de la Tour (1704—1788), je slikal gospe, ki je združevala z viso- kosto in ošabnostjo zelo velika usta- imenitna dama je med slikanjem na vse načine poskušala zmanjšati njih širino. "Nikar se ne trudite, gospa, če hočete, Vam pa ust sploh ne nasti- kam," je svetoval hudomušni slikar.

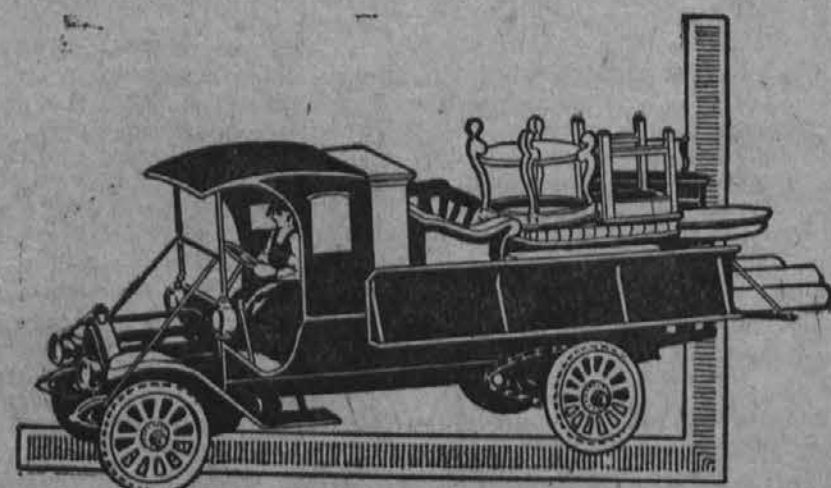
THE EAGLE

SLOVENSKA VELETRGOVINA

Math. Simonich, Manager

406-408-410 N. Chicago St. Joliet, Ill.

Pri nas dobite najboljše blago in največjo zalogo oblek, moške oprave, čevljev, pohištva in vseh hišnih in kuhinjskih potrebščin.

Kupujte pri nas.

Razvažamo z avtomobili

Družba sv. Družine

(THE HOLY FAMILY SOCIETY)

VZJEDINJENIH DRŽAVAH
SEVERNE AMERIKE.

Sedež: JOLIET, ILL.

Inkorp. v drž. Ill., 14. maja 1915
Inkorp. v drž. Pa., 5. apr. 1916

Vstanovljena 29. novembra 1914

GRUŽINO GESLO: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD." "VSI ZA ENEGA, EDEN ZA VSE."

GLAVNI ODBOR:

Predsed.—Geo. Stonich, Joliet, Ill. Podpred.—John N. Pasdertz, Joliet, Ill.

Tajnik.—Josip Klepec, Joliet, Ill.

Zapis.—A. Nemanich, Jr., Joliet, Ill. Blagajnik.—John Petric, Joliet, Ill.

NADZORNI ODBOR:

1. Anton Kastello, La Salle, Ill. 2. John Stua, Bradley, Ill.

3. Nicholas J. Vranichar, Joliet, Ill.

FINANČNI IN POROTNI ODBOR:

Stephen Kukar, Joliet, Ill. Josip Težak, Joliet, Ill.

Math Ogrin, N. Chicago, Ill.

Glasi: AMERIKANSKI SLOVENEK, Joliet, Ill.

KRAJEVNO DRUŠTVO ZA D. S. D. se sme ustanoviti s 8. člani (icami) kateremkoli mestu v državi Illinois in Pennsylvaniji z dovoljenjem gl. odbora. Za pojasnila pišite tajniku.

Vsa pisma in denarne pošiljke se naj naslove na tajnika. — Vse pritožbe se naj pošljejo na 1. porotnika.

NAZNANILO.

Smislom sklepa I. gl. zborovanja D. S. D. in ustave te organizacije, se vsi II. zborovanje D. S. D. v Jolietu, in sicer se odpravi v torek po Labor Day, dne 5. septembra 1916.

Vsi odborniki D. S. D. in vsi delegati od društev se naj na ta dan zberejo v šolski dvorani sv. Jožefa 15 minut pred 8. uro zjutraj, da skupno odkorakamo v cerkev sv. Jožefa, kjer se bo služila slovesna sv. maša.

Po maši odidemo v dvorano nakar se odpravi II. zborovanje.

"Vse za vero, dom in narod; vsi za enega, eden za vse!"

Z bratskim pozdravom,

GEORGE STONICH, predsednik.

Imena odbornikov in delegatov za II. zborovanje D. S. D.

ODBOR:

George Stonich, predsednik,
John N. Pasdertz, podpredsednik,
Josip Klepec, tajnik,
Anton Nemanich, Jr., zapisnikar,
John Petric, blagajnik,
Anton Kastello, John J. Stua, Nicholas J. Vranichar, nadzorniki,
Stefan Kukar, Josip Težak, Math. Ogrin, porotni in finančni odbor.

DELEGATJE:

Za društvo št. 1, Joliet, Ill.: 1. Josip Klemenčič, 2. Štefan Študel, 3. Josip Gersch, 4. John Gersch, 5. John Barbich, 6. Leop. Melkovich, 7. Louis E. Simonich, 8. Frank Pirc, 9. Math Študel, 10. John Pruss.
Društvo št. 2, Mt. Olive, Ill.: ne pošlje delegata.
Društvo št. 3, La Salle, Ill.: John Jerich.
Društvo št. 4, Bradley, Ill.: zastopa John Stua.
Društvo št. 5, Ottawa, Ill.: Josip Medic.
Društvo št. 6, Waukegan, Ill.: 1. Frank Grom, 2. Frank Jappel.
Društvo št. 7, Madison, Ill.: zastopa Jos. Klepec.
Društvo št. 8, Rockdale, Ill.: Valentin Fajnik Jr.
Društvo št. 9, Chicago, Ill.: ne pošlje delegata.
Društvo št. 10, So. Chicago, Ill.: Anthony Motz.
Društvo št. 11, Pittsburgh, Pa.: 1. George Weselich, 2. John Balkovec.
Društvo št. 12, Joliet, Ill.: Math Vidmar.

JOSIP KLEPEC, tajnik D. S. D.

KAKO JE UMRL AVIATIK
REYMOND.

Člani poročajo iz Pariza podrobnosti o smrti senatorja Reymonda. Drzno, kakor je bil vajen, je vršil poizvedovalno službo v zraku ter zapovedal pilota, naj ne leta previsoko, da bi lažje opazoval premikanje in lego sovražnikov. Aviatika sta letala šele četrtno, kar se začne naenkrat, ko sta bila nad nekim gozdom, pod njima silno razstreljevanje pušk in v hipu je bil aparat od krogl preluknjan kakor rešeto. Krogl je zadela pilota, ki je v trenutku umrl in se zgrušil na svojem stolišču z glavo visoko vznak in z nepremičnimi rokami. Stroj brez voditelja je padel naprej, se nagibal kakor zblaznel zdaj z enim, zdaj z drugim krikom in malo da ni padel vsredi med dreve. Reymond, čeprav težko ranjen, je imel dovolj krepke volje, da se je vzdignil in zagrabil letalo. Zraven je aparat ter ga obrnil proti francoskim okopom.

Aeroplan je padel med rancoskimi in med nemškimi vrstami. Z ene in druge strani so se zagnali Francozi in Nemci z nasajenimi bodali v divjem napadu proti letalu. Sledil je ljut boj. Senator se je posrečilo, da so po aparat na svoje ozemlje. Senator je imel še toliko moči, da je nekemu germanu narekoval uspeh svojega opazovanja, rekoč, da je srečen, ker je in živovati svoje življenje Franciji. Ko je tako izpolnil svojo dolžnost, je v Toulu. Rana je bila smrtna: izstreljevanje je šel skozi trebuh, predi čred smrtjo je zapustil telo na levi strani. Reymonda in Sarrauta, ki sta prihitela k njegovemu zglavju, in se jim smehljaj.

POGLED NA DOMAČO VAS.

Skoro ni dneva, da bi ne dobil dolžnice od prijateljev in znancev, ki vas povprašujejo, kako izgleda lepa vaša vas Črezsoča, ki stoji ravno v sredi med sovražno in našo bojno čr-

to. Ker sem domačin in imam tu sedaj priložnost se bojevati v bližini domače vasi, prosim sl. uredništva, naj priobči te vrstice kot pojasnilo mojim sovaščanom, ki so raztreseni po širnem svetu.

Prvi požar, ki je bil kmalu od začetka vojske, je uničil ves spodnji del vasi, razen par zadnjih hiš. Drugi je nastal blizu cerkve, ki se je raztezal od gostine "Vulč". Tretji pa v zgornjem delu, ki pa je uničil le par hiš. Kolikor morem videti z daljnogledom iz postojanke, se vidi, da stoji še cerkev, šola in nekaj zraven stojišč hiš. Nadalje stoji še tisti del okrog podžupanove hiše. Sicer pa tudi ta poslopja, ki še stoji, tudi niso dosti vredna, ker je vse pretrgano iz njih.

Srce se mi trga od žalosti, ko gledam skoraj vsak dan poprej tako krasno vasico, sedaj pa tako opustošenje. Zdi se mi, kakor bi klical gola zidovja: Pridite, skrbni gospodarji, pokrite nas. Lahko si mislite, da ni prijetno gledati domačinu na tako žalostno usodo svoje rodne vasi. Zraven pa misliti, kakšni reveži so njeni prebivalci, poprej tako srečni na njih domovih, sedaj pa jim daje tuja roka strehe in hrane kot beguncem.

Končno sprejmite srčne pozdrave vsi Črezsočani in Bočvanci, v nadi, da zapodimo mi kot vojaki Laha črez mejo. Vi pa ohranite ljubezen do svojih domov. Po vojski na svjdenje. Josip Zornik. — "Slov.", 26. jan. 1916.

RAZNOTEROSTI.

Misijonar Grubb

nam pripoveduje o vrazah Lengua-Indijancev v Gran Chaco. Sanje imajo za resnico. Nekoč pride k njemu Indijanec in mu reče, naj vendar plača tri buče, ki jih je bil ukradel z njegove njive. Grubb je seveda tajil, ker je bil nedolžen, a Indijanec je trdil, da jih je duša Grubbova ukradla. V sanjah je videl misijonarja nesti buče z njive. — O misijonarjih pravijo, da so čarov-

niki. Njihov čarodejec je jedel strupene korenine in mu ni nič škodilo, Grubb je storil isto, hotec s tem dokazati, da je čarovnik goljuf. A Indijanci so rekli: To ti je lahko, saj si ti tudi čarovnik.

Petroleja

so dobili v Zedinjenih Državah Severnoameriških leta 1909. 24.28 milijonov ton (tona: 1000 kg), na Ruskem 8.85 milijonov, v Galiciji leta 1910. 1.76 milijonov, v Rumuniji 1910 1.35 in v indonizozemskih kolonijah 1914 1.474 milijonov ton.

Brade.

Mnogo pišejo o bradi Rauberja viteza itd.; smejimo se, a razni podatki nam potrdijo, da so take brade možne. Znameniti Wolam Tapley iz Texasa v Ameriki se je ponašal z brado v dolžini 3.2 metra; na Francoskem živi mož Louis Coulon, čigar brke dosežejo 1.5 metra, brada pa 3.3 metra; leta 1902. je umrl v mestu Tour na Francoskem Jules Dumont in vzel seboj v grob brado v dolžini 3.65 metra.

Hitrost nekaterih živali.

Najhitrejša četveronožna žival je gazela, napravi na sekundo 27 m, seveda samo za malo časa, konj dirkač 25.3 m, ruski volčji pes 25 m, angleški hrti dirkači 18 do 23 m, napol divji psi Eskimov 15 km na uro. Povprečno predirja konj v minuti 1.2 do 1.3 km, zajec do 1.08 km, žirafa 900 m, tiger 860, severni jelen 850, volk samo 570 m, a je zelo vztrajen, napravi v eni sapi pota 80 do 100 km. Postovka preleti na uro 490 km, virgiški deževnik 415 km, sokol selivec 269, izučene lastavice 245, najhitrejši golob pismo- noša 190, noj s pomočjo peroti 33 km, torej nekako od Ljubljane do Podnarta. Tudi nekatere ribe so jako hitre: delfin 37 km na uro, losos 24, slanik pa 22 km.

Na otoku Martinique

je pred nekoliko leti bljuval vulkan Mont Pelee; pepel ognjenika je sedaj najboljše gnojilo za cukrov trs.

Sodba Zadigova.

Bogat babilonski trgovec je umrl v Indiji. Premoženje svoje je zapustil dvema svojima sinovima, vsakemu enako; vrhu tega je določil vsoto trideset tisoč zlatov onemu izmed njiju, ki ga ima rajši. Starejši mu seveda drag spomenik, mlajši pa odšteje od deleža, ki mu je pripadel, nekaj svoji omoženi sestr. Babilonci pravijo: Starejši bolj ljubi očeta, ker mu je postavil spomenik, mlajši je mislil samo na sestro, ne pa na očeta. Zadig, minister kraljev naj razsodi. Pokliče vrata k sebi, najprvo starejega, pravi mu: "Tvoj oče živi, ni umrl." — "Hvala Bogu, a škoda spomenika, tako drag je bil." — Mlajšemu pove Zadig isto. "Hvala Bogu, da je oče še živ, rad mu dam denar nazaj, a zelo ljubo bi mi bilo, če bi sestra moja obdržala svoj del." — "Ne bo ti treba dajati denarja nazaj, tvoj oče je mrtev, dobil boš povrhu še onih trideset

tisoč, ker bolj ljubiš očeta kot svoj brat."

Štatistiko živalstva

je sestavil naravoslovni muzej v Parizu. Na suhem in v morju živi okrog 400,000 živalskih vrst, ki so znane in opisane od učenjakov. Na posamezne živalske skupine so jih takole razdelili: žuželk 280,000 različnih vrst, ptic 13,000, rib 12,000, reptiljev 8300, moluskov 50,000, amfibijev 1300, pajkov 20,00, trdokožcev 3000, črvov 8000.

Prebivalstvo francoskih mest.

Po izkazu statistike z dne 5. marca 1913 šteje Francoska 15 velikih mest, in sicer: Pariz (ne všteti predmestja) 2,846,986, Marseille 552,182, Lyon 524,056, Bordeaux 261,678, Lille 216,807, Nantes 169,254, Nizza 163,833, Toulouse 149,044, Saint-Etienne 148,778, Le Havre 132,667, Rouen 122,420, Roubaix 122,154, Nancy 118,187, Reims 113,372, Toulon 104,582 prebivalcev. Skupaj 5,746,000 prebivalcev.

Kaj je katoliška Cerkev za človeštvo,

je zanimivo izvedeti iz peresa hudega nasprotnika. Rudolf Eucken, protestantski profesor na vseučilišču v Jeni, ki nikakor ne prikriva svoje zagrizenosti zoper Rim, piše kljub temu v 4. številki tedinika "Internationale Wochenschrift" II. (1908) na 108. strani to-le: "Tudi v boju se ne sme pozabiti na to, kaj je katoliška Cerkev storila v dolgi vrsti minulih dob in kaj še danes stori za to, da bi življenje okrepla in pomirila, za notranjo povzdigo človeštva, za to, da v času ne zabijemo večnih resnic, za združenje sre in organizacijo moči. Za vse to je ona bogat vir ljubezni, dela in požrtvovalnosti."

Starost grofa Gramonta.

Grof Filibert Gramont (1621—1707) je bil eden najduhovitejših mož na dvoru Ludovika XIV. Imel je slabost, da je rad prikrival leta, tudi v pozni starosti še. Ko so nekoč kosili pri kralju in je bil navzoč tudi škof iz Seulisa, približno toliko star kot Gramont, vpraša kralj škofa: "Ali veste, koliko je star Gramont?" — "Velicanstvo, jaz imam 84 let; Gramont jih mora imeti precej toliko, ker sva skupaj študirala." — Kralj se smeje: "Sedaj Vas pa imamo, tej priči ne morete oporekati." — "Prav lahko," pravi škof, "priča ni prava, kajti niti jaz niti škof nisva nikoli nič študirala."

Washington o veri.

Zgodovina nas uči, da se je rovanje zoper vero vedno začelo pri vrhu — pri vladah seveda na škodo njih samih. Žalost za vladno, ki ima brezverske podložnike. — Čujmo, kako sodi o pome-nu vere za javno blaginjo Washington. Leta 1797. je bil že tretjič izvoljen za prezidenta severnoameriških združenih držav, a volitve ni hotel sprejeti. Ob tej priliki je vzel takorekoč slovo od ljubljene naroda v prelepem govoru. Med drugim je rekel: "Vera in morala sta neobhodno potrebni podpori, ki mora na njiju sloneti vsako pravično delo in vsak duševni raz-

voj, ako hoče pospeševati politično blagostanje kake dežele. Kdor izkusa podreti ta dva stebra človeške blaginje, na katerih slonijo vse dolžnosti človeka in državljana, nima pričakovati nobenega dokaza ljubezni in priznanja od svoje domovine. Ne samo po-božen vernik, ampak tudi zviti in prekanjeni politik mora spoštovati in ceniti ti dve voditeljici človeštva. Cele zvezke knjig bi moral napisati, ko bi hotel navesti vse mnogovrstne vplive, s katerimi sta vera in morala blagodejno vplivali na posameznika in na cele narode. Stavim samo eno vprašanje: "Kje je še potem varnost za človekovo premoženje, čast in življenje, ako zamre čut verske obveznosti in dolžnosti, ki smo jo obljubili pod prisogo, ki je pri sodiščih še edino sredstvo, da se pride resnici na sled?" Domnevam, da morala lahko obstoji brez vere, bi morali prej pošteno preizkusiti, predno bi ga pustili do veljave. Naj se med gotovimi ljudmi še toliko govori o dobrem vplivu čisto moralne vzgoje, vendar nas uči pamet in izkušnja, da se med narodom ne da ohraniti morala brez vere." Washington, dobro si govoril, kakor bi živel v naših časih.

Desetina Tripolitanije

samo je pripravna za poljedelstvo, 76 odstotkov dežele je stepa. Zadostno dežuje samo v decembru.

Amerikanska riviera.

Isti pomen kakor v Evropi Nizza ali St. Remo imajo za Amerikance ob Pacifiku otoki pred kalifornijskim mestom Los Angeles; zlasti znamenit je otok Sta. Catalina.

Najhitrejša brzovjaka

dosedaj je prišla okoli sveta v 16 minutah in 30 sekundah. Oddali so jo v Londonu, 17 brzovjavnih postaj jo je moralo oddati naprej, prešla je pot 28,613 geografskih milj (geografska milja: 7420 metrov).

Največji hleb sira

so poslali nedavno tega iz Kanade na Angleško. Premier mu je bil dva metra, obod torej nad šest metrov, teža pa 3600 kilogramov.

Kralj — oče.

Henrik IV. in žena njegova, Marija de Medicis, sta se igrala z otroki. Kralj je bil na vseh starih na tleh in eden mladih princev je ponosno jahal na njegovem hrbtu. Vstopi španski poslanik in se nemalo začudi. "Gospod poslanik, ali imate otroke?" vpraša kralj. — "Da, Velicanstvo." — "No, malček, potem pa kar naprej jahajva do konca sobe."

Henrik IV. in mestni očetje.

Mestni očetje v Orleansu so imeli staro pravico, da so smeli sedeti pred kraljem. Tudi pred Henrikom IV. se niso hoteli upogniti. Ko je Henrik zvedel, da se nameravajo pri sprejemu vvesti, je dal odstraniti v sprejemni sobi vse sedelce. Očetje pridejo, vidijo

POMAGAJMO REVEŽEM
V SLOVENSKI DOMOVINI!

Ali ste že kaj darovali v naš sklad za slovenske begunce ter vdove in sirote padlih vojakov slovenskih? Nimate pozabiti nanje!

Darove sprejema: Amerikanski Slovenec, Joliet, Ill.

položaj, pozdravijo kralja in se vsedajo z največjo resnobo na tla. Večkratni zmagovalci je bil premagan.

Magot,

zadnja evropska opica, izumira, Kuga jih je začela rapidno pobirati. Dosedaj so jih šteli na gibraltarski pečini okoli 80.

Promet v Londonu

je velikanski; leta 1910. se je peljalo po londonskih železnicah nič manj kot 1,566,277,272 ljudi. Vsak dan prihaja čez milijon predmeščanov v mesto; središče mesta, City, nima niti 20,000 prebivalcev, a čez dan več kot 360,000.

NAZNANILO.

Indianapolis, Ind., 28. avg. 1916. — Vsem naročnikom in prijateljem tega lista, stanujočim v tem mestu, naznanjam, da od sedaj naprej bode g.

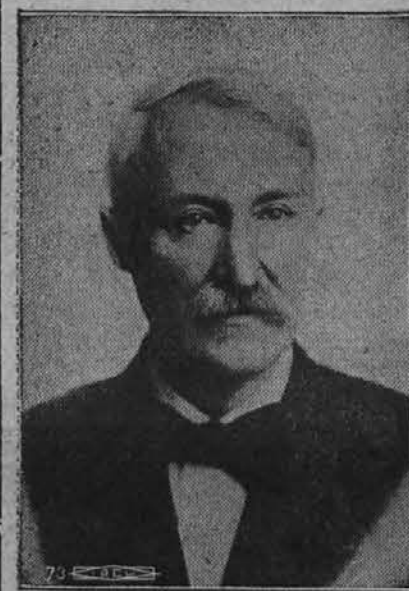
MARTIN ČESNIK,

757 Haugh St., zastopnik tega lista, ker sem spodaj podpisani preveč oddaljen. Zahvaljujem se vsem za naklonjenost ter obenem priporočam Vam novega zastopnika.

Pozdrav vsem!

John Radež, 932 King St., Indianapolis, Ind.

NAPRODAJ HIŠA IN DVE LOTI na 530 Otis Ave., Rockdale, Ill. Kdor želi kupiti naj se oglasi pri St. Šimunac, 920 N. Chicago St. Joliet, Ill. 7614.

WM. D. HALL
REPUBLIKANSKI KANDIDAT ZA
AUDITORJA.
Prvotna volitev 13. septembra 1916

NEBO

GLORIOUSLY GOOD
CORK TIP CIGARETTES

NEBO CIGARETTES
CORK TIP
5 CENTS

**BETTER TOBACCO
MADE THEM FAMOUS**

Z Nebo cigaretami so nadvse zadovoljni
kadičci cigaret v Ameriki.
Nebo-cigarete so še brez vsakega
dvoma izkazale kot cigarete prve vrste —
in to pa vse radi „boljši tobak jih je na-
pravi slovit“.
Tisoči kadičcev imajo Nebo-cigarete
raje od dražjih.
NAJOKUSNEJŠE cigarete.

Malo življenje.

POVEST. SPISAL DR. FR. DETELA.

(Dalje.)

"Ha, fant!" pravi Ožbe in ogleduje Jurija od vseh strani, kako mu stoji njegov umotvor. "Veš kaj, ti si pa na dobri zemlji zrastle; visoko si se spel."

"Na Vašem zvoniku bi Juri lahko od tal uro navijal," meni Rozalka.

"Ne, tega bi pa sam sveti Krištof ne mogel, Rozalka," odvrne Ožbe.

"E, Ožbe!" pravi mati. "Kako da bi ne mogel, če je pa pisano, da je bil dvanajst kolovcev visok?"

"Vse zastoj!" razlaga Ožbe. "Na našem zvoniku bi ne mogel naviti ure, zato, ker nobene ni."

"Ah, na to pa nisem mislila," pravi smeje se mati in povabi Ožbe v hišo, da bi poskusil kolin.

"No, Juri," vpraša Ožbe, "saj za Jurija sem te slišal klicati — kako si zadovoljen z obliko?"

"Na vso moč!" pravi Juri. "Bolje bi ne mogla biti narejena."

"Pravi imaš!" reče Ožbe vesel in seže Juriju v roko. "Tako se mora govoriti, naravnost in po pravici. Kar se tiče irhvine, se jaz izkusim z vsakim, naj bo de, kdor hoče, in če tudi cesarju šiva. Le pogledj, kako se ti prilaga!"

"Veste, oče," ga podraži Rozalka, "Juriju menda vse dobro stoji, če je le količkaj narejeno."

"Dekle, deklet!" žuga Ožbe. "Ali si to že tudi zapazila?"

"Kaj bom zapazila!" pravi Rozalka in steče v hišo. Kmalu za njo pride Ožbe in izprazni svoje žepce. Rozalki je bil prinesel lepah jabolk, očetu polič borovničevca in materi vsakovrstnih domačih zdravil, kakršnih je nabiral po gori. Zakaj Ožbe ni samo cerkovnik, ampak tudi slovec zdravnik. Daleč ga kličejo ljudje k bolnikom, in on rad pomaga, kolikor more. Z ob izdru Ožbe bolje kakor vsak drugi ljudje je baje kar zadremljejo, kadar jim puli škrlbine. Zdravi pa on živino ravno tako dobro kakor ljudi. Večkrat se prigradi, da prinese kako živinice otekel gobec s paše, ker je je gad pilil, Ožbe pa pride, je namaže s škorpionovim oljem, in takoj mu mora odleči. Arnike, trpotčevega semena, stolčnih sladkih korenin in drugih lekov zopet vsako bolezen se pri njem vedno dobi. — Kar on mežnari, tudi še ni kupil kadila. Ampak smole si nabere, prave smole, kakršna teče iz ranjenih smrek; to zakopije potem v mravljišča in pusti dalje časa ležati. Kadar jo pa izkoplje, ima duh lepši in močnejši ko katerisibodi kadilo, in Ožbe trdi, da sami sveti Trije kralji niso prinesli boljšega v dar.

"Ožbe!" klica mati svojega gosta, "zakaj ne pripelješ žene s seboj?"

"Veš, Neža," se opravičuje Ožbe, "eden mora biti vendar doma, da varuje hišo; in žene ne smem preveč razvaditi, če ne, bo zmeraj za mano tiščala."

"Glej ga, glej ga! Le pačakaj, enkrat ti jo izpeljem, da bo pri nas nekaj časa; potlej jo boš pa rad prišel iskat in bolj jo boš imel v čislju!"

"Moj Meta bi mi še ne privoščila, da bi malo posomoval."

"Kakšni so vendar ti moški!" se hudeje Rozalka. "Le hvala Bogu, da nimam še tega križa!"

"Rozalka, nikar se ne pregreši!" svari Ožbe. "Naukrat pridejo snubiči, in po tebi bo. Ali že kaj prida hočijo?"

"Nič kaj ne, oče! Pripeljite vendar Vi katerega, če veste za koga!"

"Kaj pa Simonov Stefan? Ali je zdrav?"

"Zdrav pa, zdrav," se ta oglasi in vstopi moško s sestro Anico. Za njima pride tudi Matija z Jurijem. Zenske so sedle skupaj, in šepetanja in smeja ni bilo ne konca ne kraja.

"Zdaj jih pa le pri miru pustimo, da se nas ne lotijo!" meni Ožbe in prisede k moškim. Kmalu se vname živ pogovor; zakaj rad je govoril Ožbe, in zdaj je bila prilika razprodati vse, kar se mu je nabralo skoz cel teden, ko ni imel poslušalcev.

"Vi ste dosti doživeli, oče," pravi Juri, ki ga je rad poslušal, "povejte nam kaj, kako je bilo v prejšnjih časih!"

"O, veliko sem izkusil, veliko," meni Ožbe in pogleda hvaležno Jurija, ki mu je tako po sreči izpregovoril. To se mu je pač malokrat posrečilo, da bi ga bil prosil kdo, naj pripoveduje. Kar objel bi bil fanta. Popraska se za ušesi in po dolgem uvodu, v katerem je vse razložil, kar je mislil, da bi bilo v pojasnitve treba, pride na svoja vojaška leta. Oh, kako so ga lovili in kako bi ga bili radi imeli! Koliko časa se je moral skrivati in kako srečno je naposled pobegnil na Koroško, zakaj takrat se je to še dalo, takrat, a dandanes je drugače.

"He, kaj!" se vtakne Stefan vmes. "Jaz se le čudim, da ste se časih tako bali vojašine. Jaz bi se pa nič ne menil; bi vsaj po lepi priliki kaj sveta ogledal. Jaz se kar nič ne bojim!"

"Vem, da ne, dokler si za pečko. Če bi šlo pa zares, bi drugače piskal," ga zavrne Ožbe in pripoveduje dalje, kako se mu je godilo po Koroškem, kako se je zopet povrnil domov in službo za hlapeca rajnemu šentandrejskemu župniku.

"Se to vam moram povedati," pravi

"kako sem tam odvalil psa meso je mati z vilice. Imeli so gospod," pravi, "Bog jim daj večni mir in pokoj!"

psa, majhno žival kakor podlasica, a premeteno in zvito, da nič takega. Vse je znal belinček, samo govoril še ni, in gospod so ga nad vse radi imeli; jaz pa nič, zato ker se je pošast vedno v me zaganjala in vpila, kadar sem bil pri gospodu. Dobro se je godilo psiku, ki je sedel z gospodom za mizo; najrajši so ga pa imeli zato, ker je znal meso snemati z vilice tako lepo kakor najimenitnejši gospod. Kadar je gospoda kdo obiskal, vselej so kazali to psetovo posebnost, in vsak se je čudil. Da to vendar, meni pa ni bilo všeč, da bi pes jedel kakor človek; toda bil sem kar tiho. No, in tako je prišel gospodov god, in od vseh krajev so se zbrali župniki in kaplanje gospoda vezovat. Poln hlev sem imel konj, in velika pojedina je bila pripravljena. Na, Ožbe, pravi kuharica med mašo, tukaj imaš kosilo, potlej ne bo časa! To je že prav, pravim jaz in sedem; pse pa se k meni spravi, saj pri mesu je vsak pes sleden. Kakaj, belinček, pravim, danes boš moral kazati svojo učenost, kaj, ko bi midva prej poskusila? "Na," rečem in mu ponudim meso na vilicah. On lepo vzame, jaz ga pa dregnem v gobec, da je zacvilil. Ko ga pokličem drugič, že ni tako rad poslušal. Kličem ga, kličem in počasi vendar prilze. Meso je le meso, si je mislil, in zopet mi vzame kos. Jaz ga zopet zbedem, da odskoči. V tretje ga pa nisem več pregovoril. Kar po kotih se je plazil in stiskal rep med noge in cvilil, če sem mu pokazal vilice. Opoldne je bila pa gostija, in jaz sem nosil vino na mizo. Beseda prinese besedo, in tako vameje v misel tudi učenega psa. Gospod se hočejo izkazati in nabodejo mesa. Pes je pa zraven njih sedel, Na, belinček, pravijo in mu pomole vilice. Kakor jih pes zagleda, pa zacvili in skoči s stola in zbeži. Gospod ga kličejo in kličejo, da pride zopet. Zopet sede k njim; a ko mu pokažejo vilice, popihne spet, kakor bi bil obseden. Za nobeno reč ni hotel več vzeti mesa z vilice. Gospoda so se komaj vzdržali smeja; župnik so bili pa hudi kakor sam sršen, in nikoli več ni belinček z njimi pri mizi jedel.

"Če bi bili pa zvedeli, kdo jim psa tako lepo uči," pravi Matija, "kaj bi bilo potlej?"

"Hentaj, potlej bi bila huda ura. Zakaj gospod so bili dobri, še predobri, a nagli so bili pa tudi, če jih je kaj ujezilo. Toda hitro spet dobri in veseli so bili in zapeli so, da je bilo kaj. Pridiga jim je šla od rok, da nikoli tega, in dasi so bili stari, so se zasukali na peti kakor vrtavka, drugače kakor pa zdaj nekateri dolgočasniki, ki jim za vsako besedo sapa uhaja in premljujejo, ali bi prestavili eno nogo za drugo ali pa obe naenkrat. Moj sivec doma je ravno tak: kadar ga izpustim na pašo, skače srborito okrog kakor mlad kozel; kakor pa denež jarem nanj, ga ne spraviš nikamor več."

Ožbe je končal, in Anica, ki je tudi poslušala, ga poprosi, naj še kaj pove. "Pa še drugič!" pravi Ožbe in se poslovi s povabilom, naj oni pridejo enkrat k njemu. Juri ga je spremljal do pol pota, in njega je še posebej valil Ožbe, naj ga gotovo obišče; tako se mu je bil prikupil mladenič.

"Imam hrusevca," pravi, "boljšega ko dolejnjsko žganje in orehov in medu." In ko se ustavi, ga potrika na ramo. "No, fant, kako ti dopade Rozalka? Ali ni kakor jagoda? Le glej, da se ne zagledaš!"

"Nikar se ne bojte, oče!" odgovori Juri resno.

"I kaj bi pa tudi bilo?" reče zopet Ožbe, ko je molčal nekaj časa. "Ali nisi brhek fant? In kaj bo ta revež, ta Stefan! Na smrt naj misli, nikar na ženitev! O, jaz poznam hitro človeka. V očeh mu berem bolezen, in le pomni me, on ne bo tlačil dolgo zemlje. — Tukaj sva pa napol pota; torej srečno!"

In starec se izgubi v gozdu.

XV.

Prisemejala se je lahkoživca hčerka čemerne mamke zime, ljuba pomlad. Sneg je gnil pod njenimi nožicami, in bel zvonček je zapel pod grmovjem in klicel s sestro trobentico zaspane tovariše iz postelj. Telog je odgrnil odejo, in bršljan je krepkeje objel svojega podpornika in se spel po hrastovem deblu. Celo po žilah stare vrbe se je začel urneje pretakati sok, in komaj je starka sproti odpirala vrata radovednemu cvetju, ki je sililo na dan in hotelo vedeti, kaj vrabci tako kriče. Ti pa so imeli velik prepir in gnali silen hrusec in trušč. Nekaj tujcev se je mislilo naseliti, in lastovica je letala okrog Pečarijeve hiše in terjala nazaj svoje gnezdo, v katerem so se košatili kričavi vrabci. Glejte si no! so vpili ti domačini, zdaj pridejo požeruhi, ko je vsega dosti; potlej jih pa ni bilo! Kar pojditre, odkoder ste prišli!

Delo na polju se je bilo pričelo. Kadar je bilo lepo gorko, je izgnal Juri ovce razen mladicev, da se izprehodijo, in popasoval je tudi ozimino, če je prehitro rastla in se je bilo bati, da bo

polegla. Tešče pa ni izpušal drobniče na pašo, dokler je bilo hladno, in držal jo je tudi v hlevu, kadar je bila zemlja po deževnem vremenu premočena; zakaj pašniki se kvirajo in živina nalezje boleznii. Za jaro setev je oral njive, in z Matijem sta delati vadila mlade voličke, ki jih je bil kupil gospodar. Po vrtu pa je obrezaval drevje in je čistil mah in gosonic. Za vsako delo je imel spretno roko, semtertja je pa tudi nasvetoval kaj novega, kar se je bilo v Dolini že izkazalo, o čemer pa v hribih še nicesar vedeli niso. Tako je izprosil, da si je Matija namesto nerodnega lesenega drevesa omislil železen plug. Veliko prizadev je bilo treba; ko pa je poskusil gospodar pripravno orodje, ni mogel prehlaviti ne pluga, ne Jurija.

Veliko truda je tudi stalo vode iz vodnjaka s škafi donášati v hlev, kadar je ostajala živina po cele dni doma; posebno pozimi se je večkrat zgodilo, da ni bilo mogoče zunaj napajati. Juri pa je iz hrasta, ki ga je bil podri vihar, izdelal korito, je postavil v hlev in napeljal vanje od vodnjaka sem lesen žleb, in več ni bilo treba škafov.

"Hentaj!" je dejal Matija, "vse pride temu fantu na misel, in kar mu pride na misel, vse naredi."

V čislju so imeli Jurija pri Pečarju kakor tudi pri Simonu, kamor je prišel po kakem opravku.

Od nepotrebnih besed pa Juri ne bo dajal odgovora, je menil zgovorni Stefan, "saj skoraj nič ne govori. Trikrat na dan reče 'o ne' in 'kaj pa', potlej je pa v kraju."

"Juri je pridnejši z rokami ko z jezikom," je dejal Simon, in tudi Anica se je potegnila zanj, trdeč, da govori pametneje nego Stefan.

"Oh, jaz pojdem tudi rajša jutraj k maši k Sv. Andreju," je dejala neko soboto zvečer Anica materi. "Dan je tako kratek, če pridemo šele proti dveh domov."

"I le pojdi," je rekla mati, "pojdem pa jaz k deseti maši."

In Anica ni zaspala maše drugega dne in med tem, ko sta na poti moža pretresovala važne denarne zadeve, se je pomenkovala ona z Jurijem o tisoč rečeh. Ni ji pošlo nikdar povpraševanje; vse je hotela izvedeti, če ima veliko dela, če mu je kaj dolgčas, če je rad na gori. Zdaj je govorila resno, zdaj šalivo, da si je mislil Juri: s tem dekletom se je pa lahko meniti.

In res mu je prišlo toliko besedi na jezik, da se je sam sebi čudil. Dždaj je bil teh misli, da se more zabavati pravzaprav le med moškimi in da ženska prijetno družino le kazi; zdaj se mu je pa zazdelo, da je Aničina družba skoraj prijetnejša ko Premčevega Miha. Tako podmaže je govoril z njo kakor le kdaj s svojim prijateljem, in če je primerjal Anico z Rozalko, se mu je zdela le-ta nekoliko prevesela in preživa, in mislil si je, da bi Anica ne zasmechovala tako hudo revnega Stefana, ker je boljšega srca. — In dobrega srca je res Anica; njemu je podarila šopek za klobuk in po poti je nabirala gredoč cvetic in spletala venček; ko sta pa šla narazen, mu je naročila, naj ga nese Rozalki. A Rozalka ni bila nič posebno vesela, ko ji ga je prinesel. "Anica je šla za rana, pa meni ni nič povedala. Zdaj bomo morali pa sami iti," je dejala, in ustca so se ji zakrivila navzdol, da je bilo žalostno in smešno videti. "No, Juri," ga je ogorila, "ti imaš pa tak šopek za klobukom kakor metlo, da ga komaj nosiš. Ali ga je tudi Anica naredila?"

"Tudi," je dejal Juri, Rozalka pa je odšla, da se pripravi za cerkev. "Kar pojdim, kar pojdim!" je priganjala mater, kar sicer ni bila njena navada.

"Počakaj no! saj ne gori voda. Vi-diš, ravno gre Simonovka s Stefanom, jo je zadrževala mati."

Ko so pa prišli popoldne domov, je bila Rozalka slabe volje. "Oh, kako je pust ta Stefan, mati!" je tožila. "Vedno sili v človeka in tako neslano govori!"

"Pa se mu zmeraj smeješ in režiš," pravi mati; "potlej pa misli, da ti ugaja."

"Oh, mati, kaj pa hočem? Ali naj ga z grdo odžensem?"

"Ne, ni treba! Ampak pogovori se kaj pametnega z njim! Saj ni, da bi se venomer smejala."

"Oh, veste, mati? Jaz bi šla tudi rajša k prvi maši. Zdaj že ni več mraza, in tako lepa pot je proti Sv. Andreju."

"To pa res! Po samem grabnu, kjer se ne vidi ne na desno, ne na levo. Pri vsaki stopinji si lahko zlomiš nogo; v Dolino pa prideš z vozom, če je treba. Toda stori, kakor hočeš!"

Drugo nedeljo sta pa že sami dve mamki romali v Dolino, ko je bil mladi svet že došel vesel in glasan od Sv. Andreja; zakaj tudi Stefanu se ni ljubilo več postavljati se pri veliki maši, ker ni vedel komu.

"Ti reč, ti!" je dejal stari Simon. "Naj bi jaz klicel Stefana s palico, ne zbudim ga v delavnici; v nedeljo pa kar sam vstan, preden zapoje petelin! Mladi družbi se je zdela pot vedno kratka; Juri pa jo je še drugače obral: nabiral je, kadar so šli proti domu, vrbovih šib in naganjal tudi Stefana, da mu jih je rezal; deklici sta pa pomagali nositi."

"Ti že zopet nekaj nameravaš," je dejal Stefan. "Kaj pa misliš narediti?"

"Boš že videl," odvrne Juri. Ko pride domov, posuši šibe na solncu in si jih prireže za svojo rabo. Ko so pa zvečer vsi skupaj sedeli v izbi, razgrne svojo kramo in jo razvrsti; potem se hitro rastla in se je bilo bati, da bo

(Nadaljevanje na 7. strani.)

JOHN STEFANICH

Slovenska Gostilna:::

vino domače in importirano, fino žganje in diseče smodke.

915 N. Scott St., Joliet, Ill.

Oba telefona 215.

WERDEN BUCK

511-13 Webster Street,

JOLIET, ILL.

Tu dobite najboljši CEMENT, AF NO, ZMLET KAMEN, OPEKO, VODOTOČNE ŽLEBOVE, ter vse kar spada v gradivo.

MEHAK IN TRD PREMOK.

Chicago Phone 225.

JACOB WAHČIČ
6702 Bonna Ave., Cleveland, Ohio.

G. Svetlicich J. Horwath

THE CAPITOL BAR

405 CASS ST., JOLIET, ILL.

Edina slovenska-hrvatska gostilna osredju mesta.

Kadar se mudite na vogalu N. Chicago in Cass St. vstopite k nam za okrepčila vseh vrst.

DOBRODOŠLI!

Metropolitan Drug Store

N. Chicago & Jackson St.

Slovanska lekarna

JOHNSONOV

"BELLADONNA" OBLIŽI

REVMATIZMI
BOLESTI + KOLIKU
BOLESTI + ČREVNIM
NEVRALEGIJAM
OTRPOSTI MIŠIC
SLABOSTI KROVI
SLABOSTI + ČREVNIM
PLUČNIM IN PRSNIH BOLEZNIM
MRZELJAVI + ŽIVOTU
VNETJU OČESNIH
PREHLAJENJU
BOLESTI + LEDJEM
BOLESTI + KROVI
HUDEH KRAJU

TROST & KRETZ

— izdelovalci —

HAVANA IN DOMAČIH SMODK

Posebnost so naše

"The U. S." 10c in "Meerschaum" 5c.

Na drobno se prodajajo povsod, na debelo pa na:

108 Jefferson Street, JOLIET, ILL.

John Grahek

...Gostilničar...

Točim vedno sveže pivo, fino kalifornijsko vino, dobro žganje in trlja najboljše smodke.

Prodajam tudi trdi in mehki premok

TELEFON 7612.

1012 N. Broadway JOLIET, ILL.

Garnsey, Wood & Lendon

ADVOKATI.

Joliet National Bank Bldg.

Oba tel. 891. JOLIET, ILL.

Mi hočemo tvoj denar

ti hočeš naš les

Če boš kupoval od nas, ti bomo najprej postregli z najnižjimi tržnimi cenami. Mi imamo v zalogi vsakovrstnega lesa.

Za stavbo hiš in poslopij mehke trdi les, lath, cedrne stebre, deske, singline vsake vrste.

Naš prostor je na Desplaines blizu novega kanala.

Predno kupiš LUMBER, oglasi pri nas in oglej si našo zalogo! Mi bomo zadovoljili in ti prihranili denar.

W. J. LYONS

Naš office in Lumber Yard na

DES PLAINES IN CLINTON ST.

ZA Zavarovanje

proti požaru, mala in velika posojila pojdite k

A. SCHOENSTEDT & CO.

203 Woodruff Bldg. Oba tel. 169

Joliet, Ill.

BOJ ZA ŽIVLJENJE!

Boj za življenje, ki je vsak dan težavnejši, če ne uničuje, je tudi toliko bolj mnogim nevaren, kateri ne mislijo na sebe, postanejo toliko brezbržni, da pustijo v nemar svoje telo in zdravje. Nasledek takemu nerednemu življenju je ta, da so popolnoma izrabljeni; temu sledijo neprebavnost ter telesna in duševna onemoglost. Taki slučajji potrebujejo takojšnjo pozornost in najboljše je, da se takoj začne rabiti

Trinerjevo Ameriško Zdravilno Grenko Vino

ki bo uredilo neredno delovanje prebavnih organov od preobloženja povzročene radi kateregakoli vzroka, ker odstrani iz prebavnega sestava vso nepotrebno in

zboljša okus,
prepreči zastanje,

urejuje prebavljanje,
okrepča telo.

Trinerjevo Ameriško Zdravilno Grenko Vino uredi delo prebavnih organov, zato se ga naj rabi zlasti v sulčaju, če čutite

izgubo okusa,
težave po jedi,

koliko in krče,
neprebavnost,

napetost,
zlobno sapo,

bledost,
nervoznost,

kosmat jezik,

telesno slabičo.

Pomirilo bo vaše spanje in pomoglo opravljati vaše dnevne posle.

Stari in slabotni ljudje bi morali vedno imeti to zdravilo priročno in je stalno rabiti. Ženske, ki so nadlegovane s slučajnim glavobolom in drugimi nadležnostmi, naj rabijo TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO.

Cena \$1.00. Dobite je v lekarnah.

JOSEPH TRINER,

IZDELOVATELJ.

1333-1339 South Ashland Ave.

CHICAGO, ILL.

Za otekline, rane, otrple členke, protin, živčno bol in jetrno nadlogo, je Trinerjev Liniment najbolj lek. Izdelane mišice ribajste z Trinerjevim Linimentom. Cena 25c in 50c v lekarnah. Po pošti 35c in 60c.

Slovensko Katoliško

Marije

(S. C. M. B. Society of
Vstanovljeno 15. avgusta 1909
PITTSBURGH, PA.)

Samostojno Pod. Društvo

Vnebovzete

St. Mary's Assumption
Organizirano 2. aprila 1910
PENNSYLVANIA.

GLAVNI ODBOR:

Predsednik:.....FRANK ROGINA, 36—48 St., Pittsburgh, Pa.
Podpredsednik:.....MATH. MAGLESICH, 3440 Ligonier St., Pittsburgh, Pa.
Tajnik:.....JOSEPH L. BAHORICH, 5148 Dresden Way, Pittsburgh, Pa.
Zapisnikar:.....GASPER BERKOPIC, 4927 Plum Alley, Pittsburgh, Pa.
Častnik:.....JOHN BALKOVEC, 5145 Carnegie St., Pittsburgh, Pa.

NADZORNI ODBOR:

Joseph Pavlakovich, 54 Low Road, Sharpsburg, Pa.
John Šutej, 5113 Carnegie St., Pittsburgh, Pa.
Frank Mihelich, 4808 Blackberry Alley, Pittsburgh, Pa.

POROTNI ODBOR:

Joseph Jantz, 4502 Buttler St., Pittsburgh, Pa.
Frank Trempus, 4628 Hatfield St., Pittsburgh, Pa.
Anton Zunic, 1037 Peralto St., N. S. Pittsburgh, Pa.

Bolniški obiskovalec: WILLIAM TOMEK, 4811 Butler St., Pittsburgh, Pa.
Društveno Glasilo je: "AMERIKANSKI SLOVENEK", Joliet, Ill.

Vsa pisma in denarne zadeve se naj pošiljajo na tajnika. Vse pritožbe pa
I. porotnika.

Rojaki! Pristopajte v to društvo, katerega cilj je: Pomagati onemogli.
Večja družba — Boljša podpora.

Društveno Geslo: "V slogi je moč."

MALO ŽIVLJENJE.

(Nadaljevanje s 6. strani.)

de, naperi košek in začne plesti. Dno je kmalu gotovo, in delo gre hitro izpod rok. Se malo je treba počakati, in Juri podari materi trden jermas in drugkrat Rozalki lično korbico.

"Juri zna vse," so dejali.
"Mene moraš tudi naučiti," je prosil Stefan, in rad mu je Juri pokazal, kar je sam znal in kolikor se je bil navadil pri Premcu.

Stefan pa ga je imel čimdalje rajši in vse mu je zaupal. Povedal mu je, da je Rozalka njegova izvoljenka in da jo bo morebiti še letos vzela; da bi ne marala zanj, tega se misliti ni mogel. "Kaj bi pa mogla imeti zoper mene?" je dejal. "Nič. Zdrav sem in krepak tudi. Ti si malo večji; pa če bi se poskusila za moč, ne vem, kako bi ti izhajal. Veš, jaz sem koščen in v rokah sem posebno hud."

Juri pa je dejal: "Midva se ne bova nikdar izkušala in tepla, Stefan."

"Zato, ker sva iz enega kraja; kaj ne ča? Toda, naj kdo drugi gori pride! Kaj?"

"Gorje mu!" je dejal Juri, in Stefan se je potkal po prsih.

Kakor domačega so imeli Jurija pri obeh družinah, in nobena važnejša reč se ni zgodila, da ne bi tudi on dobil prilike izreči svoje misli. Oba gospodarja sta bila pravična in nista hlepela po tujem blagu, niti zavidala sreče sosedu. Živela sta vedno složno in se podpirala drug drugega v vseh rečeh. Če se je mudilo kako delo, so pomagali vsi skupaj, in če je eden katerikoli kam šel, je oskrbel tudi sosedove stvari. Tako je imel Juri tudi pri Simonu vedno kaj dela. Anica bi bila neizrečeno rada imela lopico pred hišo, kjer bi šivala o lepem vremenu ali pa zapela z Rozalko kako pesem.

"Kadar Juri utedne, naj ti jo naredi!" je dejal Matija, in dasi je ugovarjal Juri, da ne zna delati takih reči, nič mu ni pomagalo. Poskusil je torej, in ni se mu izkazalo.

"Strehe še nikoli nisem kril," je dejal Simon, ko ga je prosil, naj jo pride popravljati. A mož mu ni dal miru, dokler ni bilo delo izgotovljeno.

Potlej si je pa mel Matija roke. "No, Simon," je dejal, "ali nisem rekel, da on vse zna, če le hoče. — Juri!" je pristavil, "pametni bodi in priden, kakor si bil dosihmal, pa se ti bo še dobro godilo!"

Stefan, ki je bil dobrega srca, se je veselil, da Jurija tako čislajo. Izkušal ga je posnemati v vseh rečeh, in starši so bili teh misli, da ni bil Stefan še nikdar tako priden kakor zdaj, ko z Jurijem skupaj delata. Samo enkrat se je bil Juri malo zameril svojim prijateljem. Vzrok je bil kaj malenkosten. Simon je nekaj zidal, in ker je rabil vode, da bi apno gasil, naložil polovnjak na voz in gre z voli na studenec. Tam natoči in hoče peljati domov. Ko pa vola speljeta, steče zadnje kolo čez velik kamen, voz se nagne in polovnjak, ki je bil menda slabo zavarovan, se zvali z voza. Hentaj, kako je bilo težko naložiti ga zopet! Simon pokliče Stefana. Oba vzdigujeta in vzdigujeta, a polovnjak se ne gane.

"He, Matija!" kliče Simon, "pridi pomagat, pridi, da naložimo!"

Matija pride, a polovnjak neče na voz, dasi je še Anica prišla zraven in pritisnila. Kaj je storiti? Može si brišejo pot in ogledujejo nesrečni polovnjak.

"Oh, skoči kdo, skoči po Jurija!" pravi Matija.

Hitro steče Anica ponj in ga kmalu pripelje.

"Oh, Juri," mu pravi, "ti si še edina naša tolažba, pomagaj nam!"

Juri gre okrog polovnjaka in pravi: "Kar domov pojdite! V pol ure vam postavim sam polovnjak vode pred hišo."

"Ti sam?" se zavzame Stefan; moža sta pa molčala, nejevoljna na tako prevzetno govorjenje.

Juri pa odbije polovnjaku veho, da izteče voda, naloži potem prazno posodo brez truda na voz in hitro zopet nalije vode.

"Tako bi bil pa tudi jaz znal narediti!" se odreže Stefan. Matija in Simona pa je bilo malo sram, toda nista hotela pokazati.

"Dobra misel pride vselej prepozno!" pokima Matija in se nasmeje in za njim se smeje tudi drugi, a nihče tako iz srca kakor Anica.

XVI.

Bližala se je Velika noč, in mnogo dela so dobile ženske po kuhinjah, zakaj prazniki se morajo spodobno praznovati. Dve je bil naredil, eno zase in eno za Stefana, in prepletel z brinjem in bršljanom; deklici pa sta ji nakitili s pisanimi trakovi. Ponosno sta ji nesla oba k Sv. Andreju, kjer ni imel noben fant tako lepe; nazaj grede pa je nabral Juri gobe po drevju in jo potem posušil, in Veliko soboto so poslali Stefana po blagoslovljenega ognja. Ko je prinesel nazaj tlečo gobo, so zanetili z njo nov ogenj, ko je bil stari polovnjak pogasjen, in zakurili pod velikim kotlom za Veliko nedeljo. Popoldne je že napel praznik. V izbi se je polnil jermas, ki ga je bil Juri spletel, s pirhi in vsakovrstnim pecivom, da ga ponese Rozalka blagosloviti. Juri pa se je bil izgubil v gozd, in dolgo ga ni bilo nazaj. Ko se je pa stari večer, prinese dva velika šopka dišečih cvetov materi in Rozalki za pirhe.

"Meni pa nič?" je vprašala Anica,

ki je bila prišla v vas, kakor zadnje dni večkrat.

"Ti vendar vse iztakneš!" je dejal Stefan. "Kje si le vijolice dobil! Jaz jih toliko časa že iščem — ravno, Rozalka, tebi sem jih hotel prinesiti — pa jih ni bilo še dobiti nikjer. Ves sem se opraskal, ko sem lezel za njimi. Juri, ti imaš nasejane."

"Kako to vendar lepo diši!" je dejala mati. "Vijolice je pa res preljuba cvetica. Tako ponižne barve je, in tako daleč gre njen duh. — Le počakaj, Juri, jutri ti vrnem pirhe, ker si se me spomnil, in ni se mogla naduhati krasnega šopka."

Anica pa je bila žalostna, da ona sama ne dobi nič. "Oh, Juri," je dejala, "tako lepih pirhov sem ti bila pripravila; zdaj pa ne vem, če bi ti jih dala."

Juri se je izgovarjal, da ni vedel, da pride gori, a to je ni potolažilo.

"Povej, kje si jih dobil!" je rekla; "sama si jih grem trgati."

"Nič se ne meni, Anica!" pravi mati Pečarjeva. "Medve bodeva deliti; šopek je tako velik, da ga bo obema dosti. Juriju ne smeš zameriti, da je bil malo pozabljiv. Če mu boš pa dala pirhov, ne bo nikoli več. Kaj ne, Juri?"

"I, kako pa!" pritrdi on, in mir je bil sklenjen.

Veliko nedeljo pa sta nesli obe deklici vsaka svoj jermas z lepim prtom pogrnjen v cerkev k blagoslovu. Koder so družinico srečevali ljudje, si je vse voščilo vselej praznike, in radost jim je sijala povsod naproti.

"Anica!" prične Rozalka, ko se vračajo, "če bi bili medve skupaj doma, bi se izkusili, katera bo najprej prinesla blagoslova domov. Saj veš, kaj to pomeni?"

"Katera pride prva domov, se tisto leto omoži; ali ne?"

"Da, omoži. In ti veš, da sem jaz urnih nog; nemara bi te prekosila."

"Oh, jaz bi se s teboj še izkušala ne," pravi Anica.

"Ho, ho," se smeje ona, "to le tako praviš. Potlej bi pa letela kakor lastovica. Dobro, da se ni treba pehati."

"Medve bodeva pač obe prvi prišli domov."

"Pa res," pobere besedo Simon. "Morda se omožita res obe še pred zimom. No, presneta reč, zakaj pa ne? Ali bi bilo to tako čudno? Kaj, Matija?"

"Naj bode, kakor je božja volja," pravi ta.

"Veš kaj? Nič čudnega bi to ne bilo. To ti jaz povem, Matija. Pogledaj ju no, kakšna fanta sta! Kakor dve smreki. Dekleti pa tudi čvrsti! Pol jermas ti nese pet ur daleč, če je treba."

Stefan se je spel pokoncu pri teh besedah in pogledal krog sebe, če ga Rozalka vidi. Anica pa je zardela in se ohnila proč; mislila je, da se Juri po njej ozira; a ta je malo razumel vse govorjenje in mirno korakal zraven Stefana.

Najmanj všeč so bile te besede Rozalki. "Oh, oče!" odvrne naglo, "meni se še ne mudi tako hudo in Anici menda še tudi ne. Kaj ne, Anica?" In Rozalka se ozre nanjo. "Oh, oh," vzkligne, "kako si pa rdeča! Ti, ti!"

"Ker mi je vroče," odgovori ona, a maenkrat je izpregledala Rozalka in razumela popolnoma pomen Simonovih besed. Za Jurijem gleda Anica, tako si je dejala, in nejevolja jo je obsla. Dasi ravno pravzaprav ni imela rada Jurija in ni občevala z njim prijazneje ko z vsakim drugim, vendar jo je obsla nevoljnost, tako da je čutila ali vsaj mislila tako, da ima Jurija tudi rada. Čudno je časi srce človeško: spoznanje in zavest, da druge kaj zanima, da se drugi potegujejo za to, kar je nam le malo v časih, razneti tudi hladno čustvo, in za kar se prej nismo dosti menili, to cenimo zdaj visoko, zato ker je drugim všeč.

"Meni pa ni nič vroče," odgovori ponosno Rozalka, in to je bil konec govorjenja. Molče je stopala družba proti domu, zakaj vsak je imel svoje misli. Deklicama je potemnelo obličje, in čutili sta, da jima gre nekaj navzkriž. Anica je pač dobro vedela, da njen brat nima posebne cene pri Rozalki, a dasi je Stefanu to tudi časi povedala, vendar ji ni nikdar verjel. Fantu ni hotelo v glavo, kako bi ga dekleta, za katerim bi on pogledal, ne maralo. Edini sin, si je mislil, dom gotov in tak fant! Zdal vem, je dejala Anica sama pri sebi, zakaj ga ne mara in zakaj sta si z Jurijem taka prijatelja. Meni ni prinesel nič šopka! Prav nesrečna je bila Anica. Kako vesela je bila pred malo dnevi, ko so njeni starši v misel vzeli, da njemu vzame Stefan Rozalko, bodo tudi njo omožili, in da bi jim bil Juri kot zet jako po godu. Oh, njej bi bil tudi! Toda zdaj pa on že na drugo misli. — Nemara se je pa le ona vanj zagledala, se je tolažila Anica, in Juri se nič ne meni zanj. Saj mi je že povedal, da je rad v moji družbi in da rad z mano govori; Pečarjevimi mora seveda bolj streči. Tako se je izkušala pomiriti.

Rozalko so pa tudi navdajale neprijetne misli. Anica dobi Jurija, tako si je dejala, jaz naj bi bila pa s tem pustim človekom zadovoljna, s tem Stefanom! Aha, zato hodi Anica zdaj tolikrat k nam, da se z njim pomenkuje. Glejte, glejte, ne izbira slabo. Toda Juri je pa zanj vendar predober. In nekako zaničljivo je premerila z očmi šibko postavio Aničino. To je zdaj dobro vedela, da Stefana nima nič, prav nič rada.

Juri se je pa čutil, zakaj je zgovornica deklicama beseda tako hitro zastala; ker pa njemu samemu ni bilo

toliko do govorjenja, je molčal tudi on. Tako ošaben ni bil misliti, da je on vzrok kakšne zamere. Ker sta ga radi imeli obe družini, je izkušal vedno obema ustrezati, a da bi se za katero deklico posebno brigal, se mu je zdelo brezumno. Saj je vedel, da je le za nekaj časa varen, da bo le tako dolgo živel v miru, dokler ga ljudje ne spoznajo in ne zapode, in buditi prazno upanje Rozalki ali Anici, se mu je videlo tem pregrešnejše, ker je bil njej staršem hvale dožan. Tako ni bilo pravega veselja na ta najlepši praznik, skoraj nihče pa ni vedel pravega vzroka. Stefana je to seveda malo motilo. Če ne prej, pa pozneje; saj fantovanje je tudi lepo, si je mislil in pobiral pirhe in žvižgal in vriskal, da je bil ves hripan.

"Rozalka, imaš kaj pirhov?" nago-vori Juri deklico, ko sta bila sama pred hišo.

"Saj ti jih bo Anica dala," mu odgovori ta na kratko. Juri je postal in jo gledal.

"Ti si huda name," pravi. "Zakaj pa?"

"Nič huda."

"Zakaj mi torej ne daš pirhov?"

"Saj ne maraš za moje, ko imaš drugih dosti," odgovori Rozalka, steče v sobo in prinese jabolk in pomaranč.

"Ne smeš biti huda, Rozalka," pravi Juri. "Ali sem ti kaj hudega storil?"

"Kaj mi boš storil!" odgovori ona, se obrne in odide. Skoraj vse popoldne pa jo je bolela glava.

"Prehladila se je," je rekla mati in ji hladila vroče čelo.

"No, Juri, ali si že pobral pirhe?" je vprašal Matija Jurija.

"Rozalka mi jih je že dala."

"Kaj pa Anica?" pristavi mati. "Ta ti jih je tudi obljubila."

"Nisem bil nič doli."

"Kak fant pa si ti," ga oštevta Matija, "da se za nič ne meniš! O to je bilo časih drugače! Po dve uri daleč smo hodili in ponoči in potolčeni smo prihajali domov. O, kje so tisti časi!"

"Tisti nerodni!" pokara mati. "Ali je kaj neumnega tako po noči lažiti okrog!"

"No, le tiho bodi, Neža, saj take sile ni bilo!" pravi zopet gospodar.

"Ampek! Juri se premalo briga za to pa za to. Veš, Juri, Anica ni slabo deklica in poštenih staršev hči. Če u- tegneš, pojdiva malo doli pogledat. Jaz moram tudi iti enkrat v vas."

"Medve ostaneva pa sami; kaj ne?" se oglasi Rozalka, ki so jo bile poslednje besede posebno ujezile.

"O le počakajta! Ne bo dolgo, bode pa Stefan tu!"

"Zmeraj ta Stefan!" godrnja Rozalka, a kmalu se začne glasno žvižgati, ki je naznanjalo prihod vsakdanjega obiskovalca.

Juri pa je šel z Matijem doli k Simonovim, in med potom je govoril gospodar o tem in onem, in kako misli Simon Anico omožiti na dom in da ima Juri lepo priliko priženiti se, če se malo potruji; dobro hišo bi dobil in pošteno, pridno ženo; samo Stefan se mora prej kam spraviti. "Na Rozalko misli fant; pa ni nič kaj zdrav. Bojini se, da ga bo enkrat zviljo. Jetika rada pobira mlade ljudi. Počakajmo še malo!"

Tako sta prišla k Simonovim, veselo sprejeta od cele družine.

"Ali si vendar prišel po pirhe?" je rekla Anica Juriju in tako zvesto ga je pogledala, da mu je seglo do srca.

"Vem, da ti je Rozalka lepših dala; pa vzemi, kar imam!"

In podarila mu je svilen robec za okolo vratu, da on se nikdar ni videl tako lepega. Branil se je nekoliko časa, da je to preveč, da je predrago zanj, a moral je vzeti, in tako prijetno sta se pogovarjala, da mu je bilo, kakor bi sanjal.

Za mizo je sedel Pečar med Simonom in njegovo ženo, in imeli so važen pogovor o poljedelstvu in ovčarstvu, o gospodarstvu in svojih otrocih, in pomenkovali so se tudi, kdaj bi se napravila ženitev, zakaj to je bilo doganjano, da vzame Stefan Rozalko.

"Stara sta že dosti," je dejal Simon, "ali ne res? Pametna tudi; kaj? Matija, čas je za nju, da počiva in mladim rokam izroči delo."

"Dobra sta oba in pridna," je pritrdila mati. "Nič hudega ne bode starim; boš videl, Matija."

"Ali je pa fant zdrav?" vprašuje Matija. "Tako bled se mi vidi. Jaz se bojim, da ne bi kake jetike dobil."

"Oh, Stefan pa jetika!" vzkligne mati. "Le nikar se ne boj. Jaz poznam svojega otroka: od nekdaj je bil že bolj bled in medel, pa zaradi tega ni slaboten. Trden fant je. Prav rdečih ljudi se prej prime bolezen kakor pa bledih. Tega se ni treba bati."

"No, Bog nam daj zdravje vsem vku," pravi Matija, "pa srečo našim otrokom!"

"Tako je prav govorjeno!" potrdi Simonovka. "Zakaj pa se trudimo na svetu, če ne za svoje otroke? Stefan in Rozalka se pa vendar tako lepo podajeta vku, kakor bi bila ustvarjena drug za drugega. Fant jo ima tako rad, kakor ne vem kaj!"

"No, in ona njega tudi," pravi Simon.

"Ne vem prav, kako deklica misli," pravi Pečar.

"Ha, ha, ti je ne poznaš; jaz pa vem, kako je," se smeje mati Simonovka. "Le vprašaj jo na kratko, pa boš zvedel."

(Dalje prih.)

Opj

kadi 400 milijonov ljudi; vsako leto zahteva 500,000 žrtev.

Ako hočete streho popraviti po za mal denar oglašite se pri

HOLPUGH ROOFING CO.

COMPOSITION
FELT and GRAVEL ROOFERS

Asphalt Roofing Over Shingles.
Bell Telephone, Joliet 4213
Office, Room 3, Forgo Building,
Corner Ottawa and VanBuren Streets
JOLIET, ILLINOIS.

JOSEPH ZUPANCIC

Stara slovenska gostilna
1121 E. S. Grand Ave., Springfield, Ill.
Bell Phone 7899.

Točim fino Anheuser & Busch St. Louis pivo, domače vino in žganje ter dišeče smodke. Vsi rojaki dobrodošli!

J. C. Adler & Co.

priporoča rojakom svojo
Mesnica
Telefon 101. JOLIET, ILL.

W. C. MOONEY

PRAVNIK-ADVOKAT
4th fl. Joliet Nat. Bank Bldg., Joliet
Ko imate kaj opraviti s sodnijo oglašite se pri meni.

Joliet Steam Dye House

Profesional Cleaners and Dyers
STRAKA & CO.
Office and Works, 642-644 Cass
Chicago Phone 4444, N. W. 483.

JEDEN AKER ZADOSTUJE.

Ako si morete postaviti skromno hišo na svoje lastne stroške, pripravljen sem vam prodati jeden akre ali več zemlje. Na roko plačate majhno vsoto, ostalo pa na mesečne obroke. Jeden akre zemlje meri 132x330 čevljev, jednako šestim ali sedmim mestnim lotam. Ako si sedaj postavite hišo, si prihranite najemnino kar vam bo v veliko korist na stara leta. Blizu polučne železnice. Za podrobnosti vprašajte
GEORGE WARNER YOUNG,
Woodruff Bldg. Joliet, Ill.

R. F. KOMPARE

SLOVENSKI PRAVNIK
ADVOKAT

V So. Chicago, Ill.:
Soba 218—9206 Commercial Ave.
Telefon: South Chicago 579.

Chicago Telefon 4253.

Anton Kezele

HRVATSKO-SLOVENSKA
GOSTILNA

201 Ruby Street Joliet, Illinois.

Vsi rojaki, Hrvati i Slovenci, so dobrodošli. Tu boste dobro postreženi z najboljšo pijačo in smodkami.

Kadar se mudite na vogalu
Ruby and Broadway ne
pozabite vstopiti v

MOJO GOSTILNO

kjer boste najbolje postreženi.
Pivo prvo, najboljša vina in smodke.

Wm. Metzger
Ruby and Broadway JOLIET

NAZNANILO.

Svojim znancem in prijateljem naznanjam, da sem se preselil v nove prostore, in sicer iz 209 Indiana St. na 1005 N. CHICAGO ST.

Tu vam vsem lahko postrežem, kakor sem vam doslej, s fino pijačo vseh vrst.

JOS. LEGAN,

GOSTILNIČAR,
1005 N. Chicago St. Joliet, Ill.
Chicago tel. 3399. N. W. tel. 1257.

Louis Wise

200 Jackson Street JOLIET, ILL.
gostilničar
VINO, ŽGANJE IN SMODKE.
Sobe v najem in Lunch Room.

LJUDSKA BANKA

Vložite svoj denar na obresti v največjo in najmočnejšo banko v Jolietu

Hranilnica

Vlade Zd. Držav,
Pošne Hranilnice
in Države Illinois.

Nad 12,000 najboljših ljudi v Jolietu ima tu vložen denar. Pod vladno kontrolo.

3% obresti od vlog. Začnite vlogo z \$1.
First National Bank

PREMOŽENJE NAD \$4,500,000.00

SLAVNOZNANI

SLOVENSKI POP

proti žeji - najboljše sredstvo.

Cim več ga pijes tembolj se ti priljubi.

Poleg tega izdelujemo še mnogo drugih
sladkih pijač za krepčilo.

BELO PIYO

To so naši domači čisti pridelki, koje
izdeluje domača tvrdka.

Joliet Slovenic Bottling Co.
913 N. Scott St. Joliet, Ill

Telefoni Chl. 2275 N. W. 480, ob nedeljah N. W. 344

Mestna Hranilnica Ljubljanska

Ljubljana, Prešernova ulica št. 3.

NAJVEČJA SLOVENSKA HRANILNICA!

Koncem leta 1915 je imela vlog.....K 48,500,000.—
Rezervnega zaklada.....K 1,330,000.—

PRENOČIŠČE.

Spisal J. P.

Poveljnik Jakvert je imel jako v oči bodočo postavbo. Velik — močan in precej trebušast, je izgledal navzlic starosti šestdesetih let enako štirideset letnemu možu — kajti imel je še svetlo rujave lase — enake "mustace" in sveže — vesela in življenja polne poteze na obrazu.

Imenovani poveljnik je jako zgodaj svojo službo zapustil; mirno garnizijsko življenje ga je preveč dolgočasilo, njegova želja je bila — vedno le kaj novega in veselega doživeti, in ker je bil premožen — mu je bila vsaka pot odprta — vsled tega se je odločil in posvetil popotovanju.

Najbolj ga je mikalo prekoračiti njemu še neznane dežele; čudopolni Tibet, nepreiskane, pol barbarske pokrajine Amerike so bile predvsem zanj zanimive, in skozi več let je bil videti v Parizu na prepotovanju — a mudil se je vselej le par ur — čakajoč prihodnje primerne železniške zveze — s katero se zopet lahko popelje proti svojemu cilju.

Kaj rad je pripovedoval o dogodkih — katere je na raznih krajih doživel — in vselej smo si šteli v čast, da nam je bilo pripuščeno — poslušati ga.

Zopet se je enkrat povrnil iz Meksike — in sicer ne iz Meksike, Veracruz ali drugih mest mlade republike — temveč iz severa, kjer še ni nikake prometne zveze, ter je še vse starodavno ohranjeno. — Tam so še nedostopni hribovi — neprehodljiva močvirja — divji lovci ter gozdni in drugi divjaki in le nekaj redko sejanih razupitih gostiln — ali bolje rečeno, razbojniških gnezd.

Njegovo povrnitev smo proslavljali pri imenitnem obedu; dokončavi isto smo si prižgali smodke ter z zanimanjem čakali, kdaj nam prične kaj pripovedovati. — In res — ni se pustil dolgo časa prositi, temveč pričel smehljaje takole:

"Gospoda moja, vem na kaj čakate. Jaz vam naj izrazim zahvalo za prepirajni sprejem — katerega ste mi priredili — ko sem po dolgem času zopet dospel v vašo sredino.

Dobro — nočem vam tega odreči — ali dogodek — katerega vam hočem povedati — je jako kratek. Njegov naslov? — Imenujmo ga "Prenočišče" — sedaj pa urno k stvari! — Na potu od Kitajske proti Ameriki sem se seznanil s mladim meksikancem — kateri je v svoji domovini lastnik velikih kavin in tobakovih polj! — Govoril je tako laskavo o teh — navadnemu ljudstvu popolnoma neznanih pokrajinah — da sem se slednjič sam odločil te prekoračiti in se o lepoti in drugem sam prepričati.

V Meksiko sem dospel od severne strani in doživel mnogo dogodkov — kateri vendar niso tako zanimivi — da bi jih tu omenil; ali v domovini mojega spremljevalca sem naletel na izvanreden slučaj — na katerega močnost ne bi nikoli verjel: učil sem se štrah spoznavati.

Potoval sem takrat skozi jako pusto pokrajino — v kateri se redko naleti na kakega človeka. — Za varnost sem si vzela s seboj par divjakov — kateri so mi služili kot spremljevalci in ob enem kažipoti — katere sem moral pa zato jako drago plačati. —

Ko smo tako že veliko prehodili, je bilo solnce že jako nizko in vedno bolj smo se bližali noči — zato si je bilo treba ogledati — kje pravočasno kako prenočišče najti.

"az vem tu v bližini za eno gostilno, Senor!" — mi reče moj spremljevalec. — "Ali vas naj tja popeljem?"

"Popolnoma umevno" mu odgovorim. "Nič mi ni všeč, tu na prostem prenočiti!"

"Dobro — potem mi kar sledite. Gostilničar sicer nima veliko sob na razpolago — a on je moj prijatelj in se bode gotovo pomajal — da nam postreže — kar bode v njegovi moči."

Zaupal sem mu toraj in sledil njegovim petam. — Kmalu je nastala noč in lahki dež je pričel padati, kateri nas je popolnoma premočil in le s težavo prišli dalje. — Po dolgotrajnem hodu smo dospeli slednjič vendar tako daleč — da smo zamogli videti v daljavi luč... gostilno!

Ali kakšna gostilna! Razpokan zid — slama na strehi — s starimi častniki zapopana okna... kratko, pravo razbojniško gnezdo! —

Velik — neprikljiv mož — črne obraza nam pride nasproti. Naš spremljevalec ga pozdravi in nagovori takole:

"Tale gospod bi rad tu prenočil — in mi njegovi spremljevalci ravno tako!"

"Z veseljem — v hlevu je še prostor!"

"Kaj — hlev?" sem zaklical začuden. "Kaj hočete še družiti mislite li, da palačo posedujem? — Moj hlev je jako lep in najmanj deset gospodov se je že prijavilo — kateri bodo to noč tu prenočili. — Treba se je le malo skup stisniti in vsi se lahko povoljno naspite in odpočijete."

Priznati moram, da nisem razvajen — kar se tiče prenočišča na popotovanju, ali ena sama noč z desetimi ali dvajsetimi čudnimi dogodki se mi ne zdijo primerna za počitek.

"Dobro Senor, moji ljudje bodo spali v hlevu — za me pa prosim eno sobo. Nimate li katere prazne na razpolago?"

"Nobene!"

"Cena mi ne dela nikakih zaprek." — Ta opazka je vzdramila gostilničarja.

"Jaz bi sicer imel eno sobo za vas — a isto bi moral popreje v red spraviti..." — "Jaz lahko počakam."

"Velja pet piastrov." — "Zadovoljen."

"Naprej za plačati..."

Kaj sem hotel družega storiti — nego plačati? — Komaj je imel gostilničar denar v žepu — je že zghil.

Moji ljudje so šli v hlev, da so se pozdravili in vsled ležišča sporazumeli med drugimi, tačas že ležečimi gospodi, jaz pa sem ostal sam in čakal na odrešenje in gostilničarjevo milost. —

Da mi je čas hitreje mineval — postal sem se v takozvano obednico. —

Nad menoj sem čul udarce hitrih korakov — napolglasno preklinjanje — ter premikanje pohištva. Očividno so pripravljali za me omenjeno sobo.

Štrahna tema — v kateri sem se nahajal, enakomerno padanje dežja — ropot nad menoj in neprijazna zunajnost gostilne, me je naenkrat napolnilo z nepopisnim strahom in cela prihodnost se mi je zdela osodepolna.

Slednjič se je vrnil gostilničar in jaz sem mu brez obotavljanja sledil. Svečo — katero je držal v roki — je skušal veter ugasniti in večkrat sem bil v nevarnosti — da padem iz stopnic — katere so bile pa bolj podobne lestvi nego pravim stopnicam. Dospel sem do sobe — odpre vrata, vstopi ter postavi svečo na mizo.

"Hočete li vstopiti! Upam da niste strašljivi in boječ?"

"Ne," sem mu odgovoril energično, "ali zakaj me vprašate po tem?"

"Ker je v tej postelji pretečeno noč nekdo umrl."

"Naravne smrti?"

"Gotovo; imel je prepis s svojim tovarišem in smo ga odnesli s tremi kroglicami v telesu v to sobo. Vsled tega sem moral sobo šele v red spraviti. Torej lahko noč in prijetne sanje..."

Napravil je globok priklon in zaklenil vrata od zunaj. Kar mi je pripovedoval, me popolnoma nič ni vznemirilo — kajti — doživel sem že drugačne in hujše dogodke; poleg tega sem bil truden — da sem komaj stal. Prišel sem se slati — to se pravi: klobuk, suknjo, čevlje odložiti; a predno sem se vlegel, ogledal sem si še svojo sobo bolj natančno. — Pohištvo je obstalo iz postelje; enega stola in ene na pol polomljene mize. Na vratih je visel papir, na katerem je bil napisan hišni red, ki se je glasil takole:

1. Prosi se, posteljne oprave ne s seboj jemati.

2. Ako prične v posteljo deževati, najde popotnik dežnik v kotu pri oknu.

3. Goste, kateri so navajeni v čevljih ležati; se prosijo — da iste prej dobro osušijo.

4. Prosi se, se ne razburiti — ako je čuti spodaj v obednici streljanje.

Jako se mi je dopadla odkritosrčnost gostilničarjeva — ko sem videl — da zna svoje goste prav ceniti. — Ko sem si vse ogledal, vlegel sem se v posteljo, položivši samokres poleg sebe. Moja navada je — vselej nekoliko čitati, predno zaspim in to naj si bode še tako pozno.

Kakih deset minut je preteklo, kar se mi naenkrat sveča z mize na tla zatrkla ne da bi vgasnila. Da vsako nevarnost preprečim — se hitro sklonim s postelje in pri tej priložnosti zapazim pod posteljo velik — v rjuhe zaviti zavoj — kateri je imel obliko človeškega telesa. — V istem hipu skočim s postelje. Potem poklekem previdno na tla in tipam po zavoju. Ostal sem roko — nogo; nisem več dvomil niti sekundo — da se je kedo skril pod posteljo. Že sem prišel za moj samokres — da pokadim nepovabljenega gosta; ko mi pridejo na misel gostilničarjeve besede: "Nekdo je zadnje noč tu umrl!"

Takoj sem vedel — kaj je bilo krivo — da še ni bila soba pripravljena in sem moral čakati: Ko sem jaz prišel — je ležalo truplo še v postelji — da je pa mojih pet piastrov zaslužil — je gostilničar zavl mrtvo truplo v rjuhe ter porinil pod posteljo — v upu — da ga jaz ne bodem zapazil...

Vsaka misel — spati in počivati mi je prešla — zatorej zopet obujem čevlje ter se vsedem na stol na nasprotni strani sobe. Od tam sem natančno videl beli zavoj — kateri je bil razsvetljen od goreče sveče. — Čutil sem — kako mi prehaja mrzlo po mozgu. Mišlil sem si: "Moj Bog! kako strašni noči stojim nasproti! Jaz se celo dihati nisem upal še manj pa premikati. — A kar je bilo še hujše — se je pripetilo v par minutah... Naenkrat se je namreč mrtvi premaknil; mislil sem si, sprva, da se mi je samo tako dozdevalo v moji domišljiji — a truplo se znova premakne!"

Zbral sem vse svoje moči in zaklical:

"Pozor! Jaz ustrelim!"

Takoj sem dobil odgovor s tužnim glasom — polovico angleški, polovico španski:

"Ne streljaj Senor! — pomagaj mi raje iz pod postelje — sicer — se — zadušim."

"Kaj pa imate tu spodaj iskati?"

"To vam hočem takoj razložiti. — Jaz sem plačal za to noč najemnino za sobo — a ko mi je krčmar povedal — da je prišel en bogat tujec — kateri to sobo želi — ter mi ponudil dva pi-

stra, sem mu privolil igrati komedijo umrlega."

"Komedijo umrlega."

"To je tukaj v deželi navada! Ako kedo umre, se ga zavije v rjuhe ter porine pod posteljo. Medtem pa drugi čisto mirno spi na postelji. Oprostite torej — da sem se premikal... jaz sem dobil — kakor že rečeno dva piastra — da se zadržim kot mrtve..."

Vlezite se čisto mirno zopet na posteljo — nimate se nič hudega bati!"

Poveljnik Jakvert je v tem času pokadil svojo smodko — zato si je prižgal drugo ter takoj nadaljeval:

"Verjemite mi, gospodje, da sem se v isti noči učil strah spoznavati in tudi njega slast okusiti!"

Samo ob sebi je umevno — da mi je spanec za isti večer popolnoma prešel. — "Mrtvec" je bil prav "fleten fant", ter sva se kesneje usedla k napol polomljeni mizi in igrala karte do jutranje zarje. Ko me je prišel gostilničar drugo jutro buditi — mu rečem smehljaje:

"Lepo zabavo ste mi pripravili — jaz vam odkrito povem — da sem prvič v svojem življenju z "mrtvim" na karte igral."

Mr. Schluntz ima dolgoletno skusnjo, ker je posloval v uradu okrožnega klerka, kot njegov pomočnik. Bil je vreden in točen v svojem poslu, pa tudi prijazen napram vsem, ki so imeli v uradu okrožnega klerka kaj opraviti, zlasti oni, ki so zadnjih deset let postali državljani.

Skoro vsi volilci ga poznate, ker ste gotovo imeli z njim kaj posla. Gotovo ga spoznate vrednega, da mu oddate svoj glas za kar se vam vnaprej zahvaljuje.

Sedanjí okrožni klerk je že zdaj skoro osem let v uradu in išče tretji termin. Dober uradnik naj bo izvoljen dva termina, a tri pa je odveč. Naj se malo uradnike spremeni, ni potreba, da bi samo eden za vedno ostal v uradu.

Zakaj bi ne dali komu drugemu prilike? Primarne volitve 13. sept. — Ad.

Rojaki in rojakinje širom Amerike! Pristopajte k največjemu slovenskemu podpornemu društvu.

DRUŠTVO SV. DRUŽINE
(The Holy Family Society)

štev. 1 D. S. D., Joliet, Illinois.

Geslo: "Vse za vero, dom in narod."

"Vsi za enega, eden za vse."

Odbor za leto 1916.

Predsednik.....George Stonich.

Podpredsednik.....Stephen Kukar.

Tajnik.....Jos. Klepec.

Zapisnikar.....John Barbich.

Blagajnik.....John Petric.

Reditelj.....Frank Kocjan.

Nadzorniki:

Nicholas J. Vranichar, John N. Pasdertz, Joseph Tezak.

To društvo sprejema rojake in rojakinje iz vseh krajev od 16. do 55. leta in izplačuje bolniške podpore \$1.00 na vsaki delavni dan za 50c na mesec. Zavarujete se lahko za \$500.00 ali za \$250.00 pri D. S. D.

Redna seja se vrši vsako zadnjo nedeljo.

Kdor želi pristopiti v naše veliko in napredno društvo naj se glasi pri podpisane. Če mu ni mogoče osebno priti, naj mi piše za podrobnosti in navodila in pošlje \$1 (en dolar), ta vsota se potem vračuna za pristopnino, da mu pošljem zdravniški list, pravila in drugo. Če ni kandidat sprejet, razun lastne krivde, mu vrnem vplačani denar.

Pisma naslovite na:

JOS. KLEPEC, JOLIET, ILL.

John F. Schluntz

Republikanski kandidat za okrožnega klerka

Mr. Schluntz ima dolgoletno skusnjo, ker je posloval v uradu okrožnega klerka, kot njegov pomočnik. Bil je vreden in točen v svojem poslu, pa tudi prijazen napram vsem, ki so imeli v uradu okrožnega klerka kaj opraviti, zlasti oni, ki so zadnjih deset let postali državljani.

Skoro vsi volilci ga poznate, ker ste gotovo imeli z njim kaj posla. Gotovo ga spoznate vrednega, da mu oddate svoj glas za kar se vam vnaprej zahvaljuje.

Sedanjí okrožni klerk je že zdaj skoro osem let v uradu in išče tretji termin. Dober uradnik naj bo izvoljen dva termina, a tri pa je odveč. Naj se malo uradnike spremeni, ni potreba, da bi samo eden za vedno ostal v uradu.

Zakaj bi ne dali komu drugemu prilike? Primarne volitve 13. sept. — Ad.

Rojaki in rojakinje širom Amerike! Pristopajte k največjemu slovenskemu podpornemu društvu.

DRUŠTVO SV. DRUŽINE
(The Holy Family Society)

štev. 1 D. S. D., Joliet, Illinois.

Geslo: "Vse za vero, dom in narod."

"Vsi za enega, eden za vse."

Odbor za leto 1916.

Predsednik.....George Stonich.

Podpredsednik.....Stephen Kukar.

Tajnik.....Jos. Klepec.

Zapisnikar.....John Barbich.

Blagajnik.....John Petric.

Reditelj.....Frank Kocjan.

Nadzorniki:

Nicholas J. Vranichar, John N. Pasdertz, Joseph Tezak.

To društvo sprejema rojake in rojakinje iz vseh krajev od 16. do 55. leta in izplačuje bolniške podpore \$1.00 na vsaki delavni dan za 50c na mesec. Zavarujete se lahko za \$500.00 ali za \$250.00 pri D. S. D.

Redna seja se vrši vsako zadnjo nedeljo.

Kdor želi pristopiti v naše veliko in napredno društvo naj se glasi pri podpisane. Če mu ni mogoče osebno priti, naj mi piše za podrobnosti in navodila in pošlje \$1 (en dolar), ta vsota se potem vračuna za pristopnino, da mu pošljem zdravniški list, pravila in drugo. Če ni kandidat sprejet, razun lastne krivde, mu vrnem vplačani denar.

Pisma naslovite na:

JOS. KLEPEC, JOLIET, ILL.

John F. Schluntz

Republikanski kandidat za okrožnega klerka

Mr. Schluntz ima dolgoletno skusnjo, ker je posloval v uradu okrožnega klerka, kot njegov pomočnik. Bil je vreden in točen v svojem poslu, pa tudi prijazen napram vsem, ki so imeli v uradu okrožnega klerka kaj opraviti, zlasti oni, ki so zadnjih deset let postali državljani.

Skoro vsi volilci ga poznate, ker ste gotovo imeli z njim kaj posla. Gotovo ga spoznate vrednega, da mu oddate svoj glas za kar se vam vnaprej zahvaljuje.

Sedanjí okrožni klerk je že zdaj skoro osem let v uradu in išče tretji termin. Dober uradnik naj bo izvoljen dva termina, a tri pa je odveč. Naj se malo uradnike spremeni, ni potreba, da bi samo eden za vedno ostal v uradu.

Zakaj bi ne dali komu drugemu prilike? Primarne volitve 13. sept. — Ad.

Rojaki in rojakinje širom Amerike! Pristopajte k največjemu slovenskemu podpornemu društvu.

DRUŠTVO SV. DRUŽINE
(The Holy Family Society)

štev. 1 D. S. D., Joliet, Illinois.

Geslo: "Vse za vero, dom in narod."

"Vsi za enega, eden za vse."

Odbor za leto 1916.

Predsednik.....George Stonich.

Podpredsednik.....Stephen Kukar.

Tajnik.....Jos. Klepec.

John F. Schluntz

Republikanski kandidat za okrožnega klerka

Mr. Schluntz ima dolgoletno skusnjo, ker je posloval v uradu okrožnega klerka, kot njegov pomočnik. Bil je vreden in točen v svojem poslu, pa tudi prijazen napram vsem, ki so imeli v uradu okrožnega klerka kaj opraviti, zlasti oni, ki so zadnjih deset let postali državljani.

Skoro vsi volilci ga poznate, ker ste gotovo imeli z njim kaj posla. Gotovo ga spoznate vrednega, da mu oddate svoj glas za kar se vam vnaprej zahvaljuje.

Sedanjí okrožni klerk je že zdaj skoro osem let v uradu in išče tretji termin. Dober uradnik naj bo izvoljen dva termina, a tri pa je odveč. Naj se malo uradnike spremeni, ni potreba, da bi samo eden za vedno ostal v uradu.

Zakaj bi ne dali komu drugemu prilike? Primarne volitve 13. sept. — Ad.

Rojaki in rojakinje širom Amerike! Pristopajte k največjemu slovenskemu podpornemu društvu.

DRUŠTVO SV. DRUŽINE
(The Holy Family Society)

štev. 1 D. S. D., Joliet, Illinois.

Geslo: "Vse za vero, dom in narod."

"Vsi za enega, eden za vse."

Odbor za leto 1916.

Predsednik.....George Stonich.

Podpredsednik.....Stephen Kukar.

Tajnik.....Jos. Klepec.

Zapisnikar.....John Barbich.

Blagajnik.....John Petric.

Reditelj.....Frank Kocjan.

Nadzorniki:

Nicholas J. Vranichar, John N. Pasdertz, Joseph Tezak.

To društvo sprejema rojake in rojakinje iz vseh krajev od 16. do 55. leta in izplačuje bolniške podpore \$1.00 na vsaki delavni dan za 50c na mesec. Zavarujete se lahko za \$500.00 ali za \$250.00 pri D. S. D.

Redna seja se vrši vsako zadnjo nedeljo.

Kdor želi pristopiti v naše veliko in napredno društvo naj se glasi pri podpisane. Če mu ni mogoče osebno priti, naj mi piše za podrobnosti in navodila in pošlje \$1 (en dolar), ta vsota se potem vračuna za pristopnino, da mu pošljem zdravniški list, pravila in drugo. Če ni kandidat sprejet, razun lastne krivde, mu vrnem vplačani denar.

Pisma naslovite na:

JOS. KLEPEC, JOLIET, ILL.

John F. Schluntz

Republikanski kandidat za okrožnega klerka

Mr. Schluntz ima dolgoletno skusnjo, ker je posloval v uradu okrožnega klerka, kot njegov pomočnik. Bil je vreden in točen v svojem poslu, pa tudi prijazen napram vsem, ki so imeli v uradu okrožnega klerka kaj opraviti, zlasti oni, ki so zadnjih deset let postali državljani.

Skoro vsi volilci ga poznate, ker ste gotovo imeli z njim kaj posla. Gotovo ga spoznate vrednega, da mu oddate svoj glas za kar se vam vnaprej zahvaljuje.

Sedanjí okrožni klerk je že zdaj skoro osem let v uradu in išče tretji termin. Dober uradnik naj bo izvoljen dva termina, a tri pa je odveč. Naj se malo uradnike spremeni, ni potreba, da bi samo eden za vedno ostal v uradu.

Zakaj bi ne dali komu drugemu prilike? Primarne volitve 13. sept. — Ad.

Rojaki in rojakinje širom Amerike! Pristopajte k največjemu slovenskemu podpornemu društvu.

DRUŠTVO SV. DRUŽINE
(The Holy Family Society)

štev. 1 D. S. D., Joliet, Illinois.

Geslo: "Vse za vero, dom in narod."

"Vsi za enega, eden za vse."

Odbor za leto 1916.

Predsednik.....George Stonich.

Podpredsednik.....Stephen Kukar.

Tajnik.....Jos. Klepec.

Zapisnikar.....John Barbich.

Blagajnik.....John Petric.

Reditelj.....Frank K